DIREKT AKTION

NR 3/98 (11) JULI-SEPTEMBER 15 kr

SYNDIKALISTISKA UNGDOMSFÖRBUNDET

INNEHÅLL

nr 3/98

Polisen griper aktivister efter en blockad mot en pälsaffär i Stockholm i september förra året.
FOTO: YESSICA LINDKVIST

DÄRFÖR REGISTRERAR POLISEN AKTIVISTER

Polisen har varit flitiga på att trakassera vänstern på sistone. Konstigt nog sammanfaller det med Säpos listande av SUF och det "autonoma nätverket" i sin verksamhetsrapport för 1997, riksdagens godkännande av Schengen-avtalet, samt stiftandet av tre nya paragrafer i polislagen.

Direkt Aktion ger en bakgrund och försöker sig på en förståelse av vad som är i görningen. **Läs på sid 4-7.**

Chuck D, Flavor Flav och Terminator X

public enemy

är tillbaka... **Läs på sid 24-25**

ned

Du ska inte tro det blir sommar

De minsta barnen väller ut genom portarna på den smutsgula skolbyggnaden. I deras ögon glittrar redan speglingar av sjöns vågor och i munnarna smakar det av jordgubbar och grädde efter avslutningskalaset med saft. Vad som rör sig i huvudet på dem är inte svårt att gissa. En hel årstid befriad från läxor och tråkiga lektioner i dammiga klassrum. Några går med förstulna steg över gården, inget får riskeras när de nu i flera månader ska slippa glåpord och slag på rasterna.

De något äldre barnen plirar lite skadeglatt upp mot rektorns fönster där en vas med vitsippor lyser i solskenet.

– Haha, den jäveln. Nu kan du inte nå oss, vi är fria hela sommaren ut.

– Folkets park, undrar någon.

– Vem köper folköl? frågar två i en mun, utan att ens märka det.

Några moppar knastrar iväg och en vattenkammad åtta skrynklar ilsket ner ett betygskuvert i fickan på sin för sammanhanget dyra kavaj.

– Förbannade snåljåp, jag hade förtjänat bättre. Vad fan ska dom säga därhemma?

Jag släpar mig ut med en termins alster från teckning och slöjd i två plastkassar och lyckas med viss möda fästa dem på cykelstyret. På vägen hem gråter jag. Inte för att jag saknar skolan,utan för att detta var min sista termin i nian och betygen inte kommer räcka någonstans. Hemma tar mamma emot vid dörren och ger mig en kram. På något sätt förstår hon alltid vad jag tänker och säger lite avvaktande något om att det visst inte är så höga intagningspoäng på gymnasiekurserna i år, inte alla i alla fall.

– Vad vet hon, tänker jag. Som inte gått ut grundskolan ens. Vad är det för liv, slita till döds från femton till sextiofem och inte veta ett skit om världen. Nåja, min tillvaro kommer knappast bli mer glamourös och jag har mig själv att skylla. Eller?

Jag sätter mig vid köksbordet och äter hallonkräm medan min bror sitter och tuggar på en munk mittemot. Han är sju år och ledsen för att det är lov. Pucko, tänker jag. Han gör en ful min och jag drar ofrivilligt på munnen. Va fan, om fyra veckor börja det riktiga lovet.

När jag måndagen därpå hoppar av cykeln på den enorma grusplanen som två gånger i veckan fylls av baseballspelare, kastar jag en blick på termometern. +29 C. Framför mig ligger fotbollsplanen som ser ut att räcka i evigheter och som säkert skulle vara en trevlig plats om det inte vore så att jag kommit hit för att rensa ogräs. Vaktmästaren kommer emot mig. Han är vithårig, rödlätt och går som om någon just sparkat honom i skrevet.

Undrar om han tycker om jobbet, tänker jag. Han kanske får mer än 30 kronor i timmen.

Fyra hårda veckor senare sitter familjen i en fullpackad Saab på väg till Kapellskär och till den nyaste finlandsfärjan Isabella, som enligt reklambroschyren verkar vara rena palatset. Mamma ser stressad ut i backspegeln, hon har ansvar för reskassan och bävar för mötet med ett par släktingar hon inte riktigt kommer överens med. Pappa muttrar lite ilsket bakom ratten och min bror läser i en bok om dinosaurier. Han har en blå keps med texten Bilsportsförbundet och äter ostbågar. Förbi oss susar en blänksvart Porsche som ett ögonblick senare försvunnit utom synhåll.

– Jävla nollåttor, grymtar pappa. Ska alltid vara bättre.

– Ja, vissa kan ju skaffa bil för samma summa jag jobbar ihop på två år, fnyser mamma.

Jag tittar inte efter Porschen, den rör mig inte ryggen. I mittt knä ligger diktsamlingen Kärlek och Uppror och radion spelar Madonna. Pappa kör fort, så fort att det kittlar i magen. Jag mår bra.

Som ung är det inte lätt att veta sina rättigheter. För några år sedan var det åtminstone möjlig att få ett sommarjobb om än lågbetalt med minimal ansällningstrygghet. Vad det gäller studenterna så borde dom rimligen kravalla på gatorna nu. På många ställen förvägra dom både A-kassa som KAS och socbidrag. Och dom arbetslösa tvingas ta slavjobb för att inte förlora bidragen.

Avskaffa kapitalismen!

Direkt Aktion är Syndikalistiska Ungdomsförbundets tidning. Den ges ut av Kulturföreningen Direkt Aktion. Ansvarig utgivare är Arwid Lund. I redaktionen ingår Lars Johansson, Henrik Alm, Dharana Favilla, Nina Lahtinen, Linda Wagenius, Anders Larsson, Bo Rasmusson, Matilda Köhlmark, Ulf Johansson och Christoffer Karlsson. Adressen är Direkt Aktion, Box 6507, 113 83 Stockholm. Telefon: 08-673 11 15. Hemsida: http://www.geocities.com/CapitolHill/7931/ E-post: direkt.aktion@usa.net Skicka gärna in artiklar, insändare, kritik eller beröm. Att prenumerera kostar 80 kr för 6 nummer, stödprenumeration 150 kr. Sätt in på Kulturföreningen Direkt Aktions Pg: 64 99 67-7. Tryckt på Federativs Tryckeri. Deadline för nästa nummer: 15 augusti. ISSN 1403-381X

Moderat terror III

Moderaterna tycker det är för slappt. Ja, det daltas för mycket med packet. Gun Hellsweek, blåskjortornas kriminalpolitiske expert, tycker att det nya förslaget på polisdatalag är för fisljummet. Registrering av alla straffmyndiga som misstänks för brott är på g. Men det gillar inte Top Gun, hon vill registrera alla som misstänks för brott, även dom som inte fyllt 15. Det är skräcken hon tror på, den kommer att göra de små spjuvrarna laglydiga. Ni som trodde att mardrömmen tog slut med Splatter-Ylvas härjningar i Terror på skoldepartementet III, lär bli överraskade. Coming soon to a hood near you!

Avskaffa monarkin!

Vänstern har länge krävt att kungahuset ska avskaffas som den feodala rest det är. Men det har varit svårt att få stöd för det på grund av kungafamiljens popularitet.

Nu tycks det dock som det vore läge för en ny framstöt på

Beställ gamla Direkt aktion!

Nr 1 (1/96): Ockupation av bryggeriet i Alingsås, vägmotstånd, intervju med Rage Against the Machine, nazimötet i Trollhättan m.m.

Nr 2 (2/96): Vit makt-musik möter motstånd, zapatister, feministiskt självförsvar, intervju med Fugees och Refused m.m.

Nr 3 (1/97): Ungdom mot fascism, intervju med Socialekologisk aktion, syndikalistisk international kongressar m.m.

Nr 4 (2/97): Fackliga hjältar, Elevdemokrati eller skendemokrati?, Polisvåld, Tjejjouren, George Clinton m.m.

Nr 5-6 (3-4/97): Reportage från skola i Rinkeby, Säpo avlyssnar miljöaktivister, MRTA-bakgrund, fransk fascism, intervju med Saidiwas, D.I.Y-punk, om ETC och fondmagasinet, Skuldkris, Västsahara m.m.

Nr 7 (5/97): Commando Spice Girls, arbetslöshetsmarsch i Amsterdam, Che Guevara, SAC:s kvinnokonferens, Atari Teenage Riot m.m.

Nr 8 (6/97): Vägra jobba utan lön!, Pojkars förtryck av flickor, intervju med Chumbawamba, marknadsanpassning av universiteten m.m.

Nr 9 (1/98): Vecko-Revyn kan sabba din självbild, Så krossades Asiens ekonomi, arbetslöshetskonferens, intervju med Robert Blom m.m.

Slå till på hela paketet – D.A. nr 1 till 9 – för 75 kr inkl porto! Eller enskilda tidningar, 15 kr styck inkl porto. Fyll i kupongen på baksidan eller sätt in på Direkt Aktion postgiro 64 99 67 - 7 och ange vilket/vilka nummer du vill ha.

Rättelse 1

I annonsen för Färnebo-skolan i nr 2/98 kan man tro att samtliga kurser börjar i höst. Så är det inte. Chiapas-, Tanzania- och miljökurserna startar inte förrän januari 1998. För mer info: ring skolan tel. 0291-202 75

Rättelse 2

Visst gillar D.A. Ebba Grön men inte så mycket att vi sprang ut och köpte 150 000 ex av Kärlek och Uppror. I recensionen i förra numet överdrevs försäljningsiffran. Rätt ska vara att den sålde i 150 000 ex.

området.

Av rent humanitära skäl, dessutom.

För ni ser ju hur de lider.

Kungen, stammande, går på flaskan direkt.

Silvias leende har stelnat.

Och stackars Victoria, mager och jagad, flyr till Amerika.

Må de vila i frid. Innan de möter Dianas öde.

Rutten Kassler

Metros mediekrönikor lyckades härförleden reta gallfebern på 90-talets alla gånger mest kända polistalesman Claes Kassler – ni vet han som Aftonbladet mordhotade. Krönikören satte frågetecken kring vissa av Kasslerns kontakter med Aftonbladet. (Var det han själv som drog på sig luvan, plockade fram pistolattrappen och ställde sig utanför sitt eget garage undrar vi stilla här på D.A.?)

Själv är Kasslern upprörd: "Vem tar han mig för? Någon vanlig småfifflare? Privat ljuger jag inte, för jag skulle inte vilja leva i en värld där vanliga människor inte kan lita på varandra. Som presstalesman ljuger jag förvisso inte. En enda liten lögn skulle ödelägga mitt förtroende hos nyhetsjournalisterna".

Snacka om ängel. Men som vanligt handlar det om en fallen sådan. Hur var det med sprängmedlen på Kafé 44? Inget onödigt våld när 9-åringar får stå i 45 minuter upptryckta mot en vägg? Och var tog nassefesten vägen samma kväll, den som motiverade tillslaget mot 44:an? Småfifflare räcker knappast. Det enda han inte behöver oroa sig för är nyhetsjournalisterna. Med dem delar han lögnerna.

D.A. rekommenderar 45 minuter på 225 graders värme. Då blir det gyllenbrunt och fint.

Tandlös – men bits ändå!

Har du hål i tänderna, bor i Borlänge och dessutom är bidragstagare, är risken stor att du inom kort kommer att likna Shahrokh Razavi (se D.A. 2/97), SAC:s tandlöse racerförhandlare. I det nyliberala Dalarna gäller det nämligen att vara kostnadseffektiv så varför investera i rotfyllningar på improduktiva socialfall när det är både effektivare och billigare att dra ut gaddarna. Både tandlös, medellös och nedsövt medvetslös vill byråkraterna ha oss. Vi säger tänder åt alla, fullt ös framåt och amalgamfylla åt svinen!

Mao och fotbolls-VM

Det är visst fotbolls-VM i sommar. Så vilka ska man hålla på, när Sverige inte lyckades kvala in?

D.A. vill i sammanhanget slå ett slag för – Norge!

Inte nog med att landet på andra sidan kölen är Västeuropas sista bastion mot EU. De har dessutom lyckats ta sig till Fotbolls-VM, mycket tack vare landslagets populära tränare "Drillo". Han har lyckats med den till synes omöjliga uppgiften att få Norge att kunna spela fotboll. Med leninistisk diciplin och maoistisk strategi, kanske ska tilläggas. Drillo är nämligen hängiven anhängare till norska maoistpartiet AKP.

Att Drillo har eliminerat det sista av elitfotbollens lust och spelglädje med sin drill och diciplin är förstås inte lika kul. Men va fan: Heja Norge! Seiern är vår!

Hamn-arbetarna och VM

En orsak att hålla på England kunde annars vara att deras officiella VM-låt är gjord av Chumbawamba. En vän till redaktionen hörde den i hastigheten på Tracks eller nåt i våras och tipsade oss. Uppfattade han refrängen rätt går den:

I'm a postal worker
I'm a office cleaner
I'm a striking docker
I'm a fotballer...

"Ännu ett sätt att berätta för världen om Liverpoolarbetarnas grej", konstaterar Ronny. Han skickar snart också ett nytt mail om att Chumabawamba tackat nej till ett erbjudande från Nike att använda låten till reklam.

– Det tog mindre än 30 sekunder att säga "inte en chans", säger sångerskan Alice Nutter i tidskriften Uncut. Vi ställer oss frågande till deras arbetssätt i Indonesien och Mexiko så vi sa åt dem att glömma det.

Mer fotboll

Apropå fotboll. Samma helg som vi gör denna tidning ägde också årets upplaga av frihetliga fotbollscupen rum i Stockholm. SUF-Stockholm lyckades inte ta sig längre än till kvartsfinal, antagligen för att vi i redaktionen var tvungna att lämna planen för att jobba...

SOMMARTÄVLING!

Vinn en prenumeration på Direkt Aktion till dig själv eller en vän! Skriv ner dina svar på ett vykort och skicka till oss senast 15 augusti. Ange vem som ska ha prenumerationen.

1.Hur många år fyller SUF i år, tror du?
1. 10 år — X. 3 år — 2. 5 år

2. Vad heter den journalist som skrev den omdiskuterade artikeln om SUF i tidningen Arbetarens första maj-nummer?
1. Magnus Svinto — X. Göran Skytte — 2. Magnus Linton

3. SUF:s sommarläger 1998 äger/ägde rum på...
1. Finlandsfärjan Isabella — X. Gotland — 2. Grönland

4. Vad heter partiledaren för Framstegspartiet i Åstorp?
1. Harry Franzén — X. Harry Brandelius — 2. Vivianne Franzén

5. Kapitalismen är...
1. Ett ekonomiskt system — X. Ett "förtryck" — 2. En AMS-åtgärd

6. Direkt Aktion är...
1. Handling utan ombud — X. Handling utan planering — 2. Handling utan våld

7. LS betyder...
1. Liberal Storebror — X. Lokal Samorganisation — 2. Linssoppa

Det här vill Syndikalistiska Ungdomsförbundet
(utdrag ur SUF:s principförklaring)

Syndikalistiska Ungdomsförbundet (SUF), är en anarkosyndikalistisk ungdomsrörelse vars mål är att förverkliga den frihetliga socialismen. Under denna övergår produktionsmedlen i allas ägo och förvaltas av de arbetande.

SUF är emot alla förtryck. Alla människor är lika värda och därför har ingen människa rätt att bestämma över någon annan. Alla samhällssystem och ideologier som förutsätter att en grupp människor skall styra en annan leder därför till förtryck. SUF kämpar emot dessa och är för ett helt jämlikt samhälle.

Det borgerliga demokratibegreppet är begränsat till det politiska livet. Den centralisering som en stat innebär, har gjort att man inte heller där har uppnått någon acceptabel demokrati. SUF vill ersätta den partipolitiska parlamentarismen med en verklig federalistisk demokrati som också innefattar de ekonomiska, sociala och kulturella områdena. Trots att vi inte erkänner lagarnas auktoritet inser vi att de vunna demokratiska fri- och rättigheterna måste försvaras och utvecklas.

SUF ser den direkta aktionen som medlet för att förändra samhället och levnadsvillkoren. Endast därigenom kan det självansvar utvecklas som är socialismens förutsättning.

Liksom det frihetligt socialistiska samhälle som syndikalisterna vill skapa, är även SUF uppbyggt efter den federalistiska principen. Denna innebär att alla som berörs av ett beslut har rätt att delta i det. Ingen får dock, i organisationens namn, handla i strid med gemensamt fattade beslut.

VILL DU LÄSA HELA PRINCIPFÖRKLARINGEN? BESTÄLL FRÅN SUF:S SAMORDNINGSGRUPP, BOX 633, 801 27 GÄVLE

Polisen har varit flitiga på att trakassera vänstern på sistone. Konstigt nog sammanfaller det med Säpos listande av SUF och det "autonoma nätverket" i sin verksamhetsrapport för 1997 och riksdagens godkännande av Schengen-avtalet, samt stiftande av tre nya paragrafer i polislagen.

På följande sidor försöker vi ge er en både heltäckande och samlande bild av det som sker. Vi skriver "försöker", för det är inte lätt och trådarna är djävulskt många. Men vi tror att det är mödan värt att traggla sig igenom dem. Att fatta vad som händer runt omkring oss är en förutsättning för att vi ska kunna förändra något.

SÄPO, S[...] OCH VÄN[...]

– När Anders Eriksson tillträde som SÄPO-chef 1994 sade han i en intervju att eftersom östblocket hade fallit, så var nu kriminella organisationer och politisk kriminalitet det största hotet.

Orden är Stefan Erikssons, grävande journalist på Folkradion med säkerhetspolisen och den utomparlamentariska vänstern som tillfälligt specialintresse. Han och hans kollega Jonas Alström har fastnat för alla nya befogenheter som polisen i allmänhet har fått och den omstrukturering i prioriteringarna som den hemliga polisen just nu genomgår.

Vid årsskiftet så utvidgades den klassiska paragrafen PL 13 i polislagen. Den som förut innebar att polisen kunde avvisa eller avlägsna enskilda personer som kunde misstänkas för att komma att begå brott eller störa ordningen på offentlig plats.

Hela grupper kan avvisas

Enligt Janne Flyghed, kriminolog vid Stockholms universitet, har polis och politiker länge försökt utvidga praxis för PL 13 så att kollektiva avvisningar och omhändertaganden skulle bli möjliga, men när det visade sig vara svårt så ändrades själva lagen istället. Den 1 april i år föddes tre nya paragrafer i polislagen. Och det är inte frågan om några aprilskämt (se faktaruta om nya polislagen).

Det handlar inte längre bara om en person, utan om hela grupper som får avvisas. Polisen har rätt att spärra av och utrymma gator och annat stadsrum som de finner lämpligt. Det räcker om misstanke om störande av ordningen föreligger. Miljöpartiet var det enda riksdagsparti som var kritiska. Vänsterpartiet var otroligt nog för lagförslaget.

– Det är en generell och internationell trend att polisen går från att registrera och gripa enskilda individer för konkreta brott, till att kolla in hela grupper trots att alla inte är misstänkta, berättar Janne Flyghed som ser likheter med hur terroristlagen behandlar utlänningar.

Polisprovokationer

Nytt är även att åskådare till dessa folksamlingar får avlägsnas med hänvisning till polislagen:

– Råkar man som åskådare stå innanför avspärrningarna som polisen tagit beslut om är det tought shit, befinner man sig däremot utanför är det inga problem, kommentera Flyghed och drar paralleller till det som hände Arbetarens reporter Jenny Widow i Malmö.

För Stefan Eriksson på Folkradion är det ingen slump att det såg ut som det gjorde på första maj med polisprovokationer över hela landet. Kopplingen till Säpo finns där. Säkerhetspolisen använder sig nämligen, enligt honom, av den vanliga polisen för att få sin taktik utförd i praktiken. Trots att de i teorin ska vara skilda åt.

– Jag tror att polisen har börjat jobba mer aktivt mot demonstrationer och politiska organisationer. Av någon anledning verkar det som om den vill få så många som möjligt bokförda för någon form av misstanke om brottslig verksamhet. Polisen vill skriva in en massa namn, antyder han försiktigt.

Janne Flyghed är mer skeptisk till att se den vanliga polisen som Säpos förlängda arm och att bunta ihop polisen till en enhetlig organism. Visst får polisen information av Säpo men det finns också en massa rivalitet och han anser att "den stora konspirationen" inte finns eftersom det skulle krävas att alla poliser tyckte likadant. Som exempel tar han polisattacken mot Kafé 44 i Stockholm på 1 maj:

– Ett riktigt stolpskott av den vanliga polisen. De var så säkra på att hitta något men erkänner att det enda de hittade var en fickkniv. Säpo skulle aldrig göra en så klantig grej, raljerar han och menar att Säpo antagligen anser att hela polisaktionen var kontraproduktiv – det vill säga motverkade sina syften.

"Autonoma nätverket"

Stefan Eriksson anser dock att det verkar som om Säpo och polisen har tagit sin idé om det "autonoma nätverket" på allt större allvar. Konstruktionen är enligt Stefan ganska praktisk för polisen; namnet blir en samlande beteckning på en löst organiserad fiende, med en flytande och abstrakt struktur, som det är lätt att marginalisera och stämpla ut som avvikande.

– Det blir väldigt svårt att överbevisa polisen när den pratar om det "autonoma nätverket", menar han och tillägger att han tror det är för att skapa "bevis" för existensen av detta nätverk som polisen videofilmar och dokumenterar demonstrationer så ihärdigt för tillfället. Speciellt intressant är eventuella individer som är med i flera olika grupper

Men till och med polisens köpta vänsterexpert Per Wikström – känd för att skriva böcker om nazisterna tillsammans med frun Anna-Lena Lodenius samt för att anse att direkt aktion är en politisk idé som kommer ifrån RAF! – menar att termen "autonomt nätverk" (Säpo har använt termen i något år) är missvisande. Detta trots att han själv använder sig av den i en lång artikel i Brottsförebyggande rådets tidning Apropå 1/98. Missvisande därför att begreppet antyder att alla aktionsgrupper står i kontakt med varandra, "något som inte förefaller vara troligt".

SUF är utåtriktat

Wikströms lilla tvivel skall nog bara ses som en liten gardering och upprätthållande av en objektiv fasad. Både han och polisen fortsätter att konstruera det "autonoma nätverket", som enligt Stefan Eriksson är en nyttig hotbild för dem.

För övrigt kan det ifrågasättas om de aktiva i dessa skilda grupper verkligen kallar sig "autonoma". Många kallar sig nog anarkister, frihetliga socialister, rådsocialister, anarkafeminister, ekoanarkister eller djurrättsaktivister i första hand.

Anledningen till att SUF listas som en av aktörerna i detta nätverk av Säpo är enligt Stefan att säkerhetspolisen tycker sig kunna knyta en massa bråk till våra demonstrationer, men också för att vi enligt dem använder oss av illegala medel i kampen för ett nytt samhälle. Jag frågar då vilka dessa illegala medel skulle vara och han svarar:

– Ja saker som brandbomber och liknande.

Att SUF sysslar med öppen och utåtriktad verksamhet som demon-

NUTEN

ISTERN

strationer, blockader och flygbladsutdelningar spelar tydligen ingen roll. Bara misstanken om brott räcker som motiv för att registrera. Anledningen till SÄPOs försök att para ihop brandbomber med klassisk utåtriktad verksamhet (vilket de gör i sin årsrapport för 1997) är enligt Stefan Eriksson att de försöker få folkligt stöd för sin ökade repression.

Går under jorden

Han nämner polisattacken mot Kafé 44, där alla besökare videofilmades, som ett annat exempel på samma sak. Till skillnad från Flyghed då inte som ett stolpskott, utan som ett medvetet försök till utmarginalisering och underättelseverksamhet.

– Töllborg har en teori. Genom att Säpo sätter upp er i sin årsrapport, så räknar de med att ni börjar med ännu mer underground-verksamhet, vilket gör att de kan sätta åt er ännu hårdare, hävdar Stefan.

Mer oroväckande om inte med

Säpo vill enligt det resonemanget med andra ord få oss att ta steget ner i källaren. Väl där kan de klämma åt oss ännu mer utan att allmänheten protesterar nämnvärt. Janne Flyghed håller emellertid inte riktigt med om det:

– De vill säkert att de grupper som de ser som möjliga hot slutar att existera, men de vill inte få ner dem i källaren. Det skulle bara skapa en hård minoritet som är beredda att gå in i illegaliteten och prova nya metoder, menar han.

Det där med att "gå ner källaren" är antagligen relativt. Att utmarginalisera politiska motståndare är väl alltid en vettig taktik, men för mycket kanske leder till för mycket oreda. Å andra sidan sponsrade säkerhetstjänsten den väpnade gruppen Röda Brigaderna i Italien etc.

Det faktum att SUF står med i verksamhetsrapporten tar Flyghed lätt på:

– Det skulle ha varit mer oroväckande om de sa att de inte kollade, eftersom man då kunde ge sig fan på att de spanade rejält.

Ovan nämnde Töllborg är proffessor i rättsvetenskap vid Göteborgs universitet och heter Dennis i förnamn. När D.A: konfronterar honom med hans "underground-teori", medger han att han kan ha sagt så, men att det han egentligen menade inte var så konspiratoriskt:

Ingen medveten taktik

– Det finns en rundgång i systemet. Skälet till att dissidenter är hemliga är att de misstänker att öppenheten leder till represalier. Deras hemlighet gör dem mer intressanta för säkerhetspolisen, vilket i sin tur bekräftar dissidenternas misstankar, menar Dennis Töllborg.

Han verkar se utmarginaliseringen snarare som en bieffekt än en medveten taktik. Han menar att det kan vara så simpelt som att de inte riktigt vet vad SUF är, vilket skapar en osäkerhet som de vill bli av med. Vilket också är Säpos uppgift.

– De tar det säkra före det osäkra. Hellre 100 registrerade för mycket än för litet, konstaterar han som en självklarhet. Sena-

Forts. nästa sida

D.A. listar:

10 snutprovokationer

1. Den 1 maj i Malmö arresterades 137 personer. Första flaskan kastades troligtvis av en polisprovokatör. Den nya versionen av PL 13 (polislagen paragraf 13) användes för att spärra av gatan som demonstranterna befann sig på. Åskådare till folkmassan arresterades också, samt en journalist från tidningen Arbetaren.

2. Samma dag i Stockholm greps två demonstranter vid spanienmonumentet La Mano. De sades ha sparkat på en polisbil. Demonstranterna släpptes på en gång när det inte blev något bråk. Kravallsnutar fanns beredda i närheten.

3. Samma dag, samma stad strax innan klockan 18 stormades kafé 44 av 150 snutar som videofilmade alla besökare vid den traditionsenliga sillunchen. Åklagare hade inte gett tillstånd till husrannsakan (vilket snuten sket i) och polisen har ljugit om motiven till attacken. Ännu lite senare på kvällen muckar snuten utanför syndikalisternas första majfest.

4. Det var inte bara i Malmö som den nya polislagen användes. I Stockholm användes den mot Ny Demokratis/Konservativa Partiets misärförsök till demo på Östermalmstorg. Nätverket mot rasism hade också sökt tillstånd för demo samma tid och plats, så därför fanns det "risk för störande av den allmänna ordningen".

I och för sig var det väl ingen som grinade för det, men i Örebro var polisen tydligare angående sin dubbla taktik att "konsekvent förvägra både nynazister och antifascisterna demonstrationstillstånd vid minsta risk för våldsamheter". Anledningen sades vara att polisen tröttnat på att bli anklagade för att dalta med rasisterna. Skitsnack.Den nya schengenanpassade lagen slår utmärkt åt båda håll.

5. I Kalmar videofilmades SUFs 1 maj-demonstration, som trots att den avlöpte "utan störande av allmän ordning" ansågs olaglig eftersom den saknade tillstånd. Polisen söker nu efter arrangörer, ledare och talare för att åtala dem för brott mot ordningslagen. Samma sak hände vid en antifascistisk demo i Borlänge den 14 mars. Polisen letar efter arrangörer och har polisanmält demonstrationen. Trots att det är en medborgerlig rättighet att uttrycka sina åsikter och demonstrera. (se faktaruta om den nya polislagen).

6. I Uppsala nöjde sig snuten med att köra över LS fanor på 1 maj.

7. Även i Tyskland körde polisen med samma taktik för att utmarginalisera den utomparlamentariska vänstern. I Berlin på 1 maj inringades en autonom demo av polisen och föstes iväg längs gatorna tills de kom till en byggarbetsplats där det fanns en massa bråte och sten (under vägen droppade många av och kvar var främst unga män upp till 25 år i maskering) var vid kravallen tog sin början.

8. En dryg vecka senare, den 9 maj hölls en antifascistisk demonstration i Linköping. Polisen lade sin näsa i blöt på mer än ett sätt. Samma dag gick de ut i radion och uppmanade folk att "tänka på vilka platser som de vistas på den 9 maj", samtidigt som de antydde att demon bara bestod av bråkmakare. Som om inte det var nog sattes kravallstaket upp på Stora torget i staden, medan kravallpoliser bevakade demon. Med sköldarna innåt demonstrationen...

Det hela var en provokation som gav bilden av att demon var ett hot mot allmänheten istället för ett försök till mobilisering mot nazisternas härjningar i staden.

9. Samma dag i Sandviken anordnades en antifascistisk demo av Sandvikens LS, Vänsterpartiet och ASU-Gävle. En flyktingadvokat höll tal. Troligtvis var det det senare som gjorde att polisen bara smågruffade. Videokamerorna hade de dock med sig.

10. Som sista punkt på denna lista över provokationer passar det att nämna vad som hände med de personer som greps vid södra länken i våras (se D.A. 1/98). Enligt en källa väntade snuten på plats vid en av vägmaskinerna. Det sjuka var att någon redan hade klippt av slangar och dylikt... gissa vem.

LARS JOHANSSON

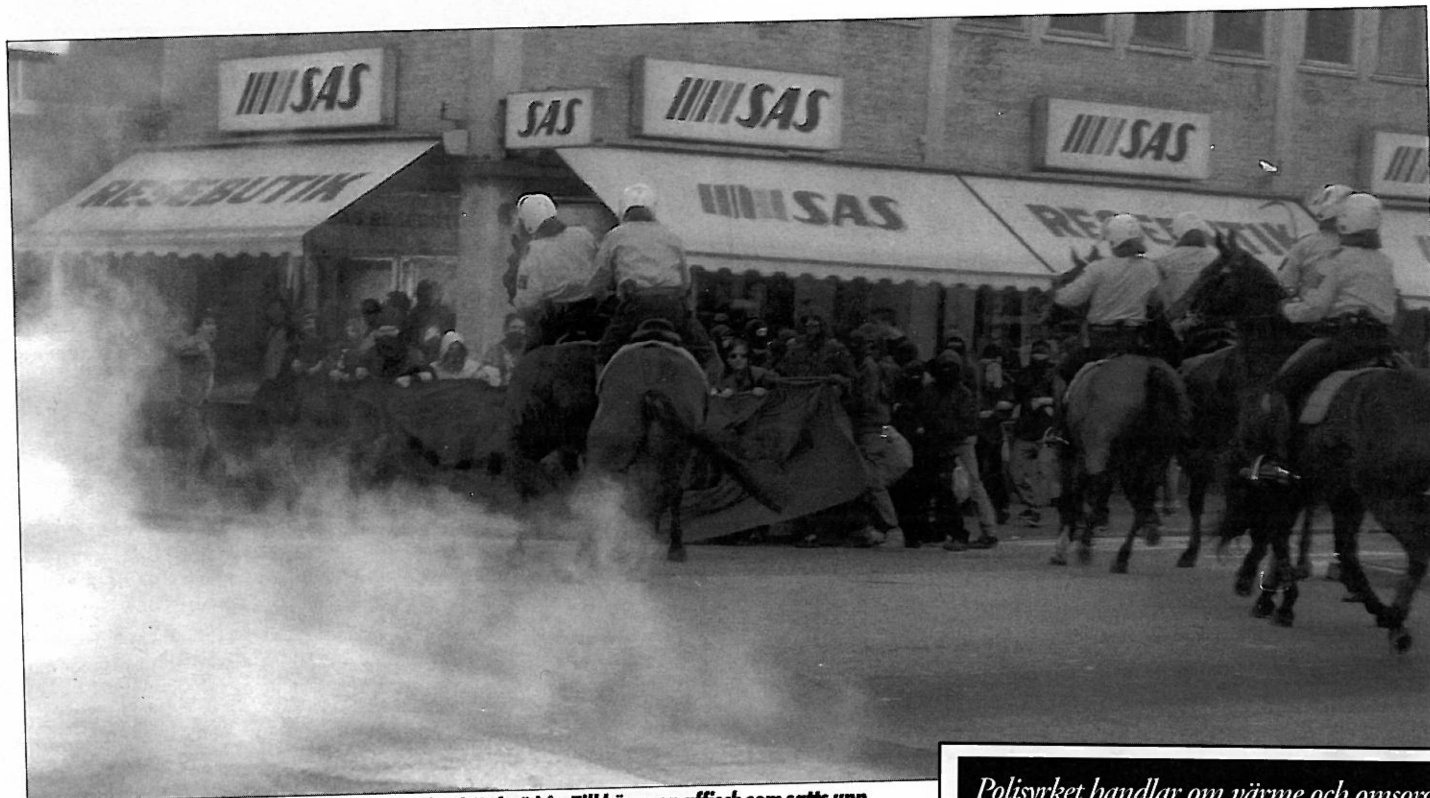

Foto: John Leffmann

Polisen attackerade en första majdemonstration i Malmö i år. Till höger en affisch som satts upp på gatorna i samma stad.

re under samtalet fyller han i:

– Säpo är intresserade av vilka som är med i SUF, de har en känsla av att SUF är något som växer och kan bli en kraft bland ungdomar.

Töllborg är alltså mer försiktig och liberal i sin analys än Stefan Eriksson. Stefan går på hårdare. Enligt honom så är det ett faktum att Säpo, precis som alla andra säkerhetspoliser, vill splittra upp all form av enande inom det politiska motståndet mot den rådande ordningen.

Splittra enade organisationer

– Det har man redan gjort med högern, och eftersom det fungerade där så försöker man nu med vänstern. I verksamhetsrapporter skryter just Säpo om hur man har skapat interna fraktionsstrider inom extremhögern, säger Stefan.

Speciellt viktigt är det att splittra enade organisationer och förbund som till exempel SUF, som ju har vuxit mycket i storlek på sistone.

– Utan att fantisera för mycket tyder det mesta på att Säpo och polisen blir glada om något av tre följande alternativ faller in: SUF förvandlas till små slutna kampgrupper, SUF splittras mellan några som väljer den förra linjen och några som drar iväg åt ung vänster-hållet och kategoriskt fördömer sabotage i alla lägen, eller slutligen, att hela SUF slår in på den sista linjen och tar avstånd från de slutna grupperna, menar Pär Pettersson, medlem i SUF:s samordningsgrupp.

– SUF idag är en bred och öppen organisation med en gemensam principförklaring. SUF utför inte sabotage men är heller inte principiellt emot sabotage som politiskt medel. Sabotage är en taktisk fråga, en taktisk fråga som i och för sig blir allt mer viktig att diskutera i takt med polisens försök att utmarginalisera den utomparlamentariska vänstern, säger Pär.

Samlar information

Och enligt Stefan Eriksson lär det inte bli lugnare i framtiden. Hittills har Anders Erikssons ord från 1994 följts. Författningsskyddet, avdelningen inom Säpo som har hand om landets inre säkerhet, prioriteras:

– Det finns uppgifter om att författningsskyddet både har fått mer medel och mer inflytande i polishuset, hävdar Stefan Eriksson som menar att ett mönster kan skönjas:

– Polisen på gatan samlar allt mer namn på aktivister som kan lagras i registren. Namn som gör att författningsskyddet kan jobba ännu mera. Det hela kan bli en ond cirkel, fast då en ond cirkel som kanske medvetet hålls igång, menar Stefan.

Janne Flyghed påpekar dock att det är ett generationsskifte på gång i Säpo. "Polispoliserna" från 50-talets kalla krig är på väg att ersättas av nytt folk med åtminstone minimal politisk allmänbildning. De nya är enligt honom mindre intresserade av att hålla på med små vänstergrupper än att kolla in mer reella hot.

Vi får väl se hur det går med det. Men kanske är det så att den vanliga polisens nya befogenheter i polislagen och i Schengen-avtalet (se D.A. nr. 2/98) gör det möjligt för dem att axla Säpos roll som den radikala vänsterns trakasserare?

Misstanken om att det var en polisprovokatör som slängde första flaskan i Malmö på 1 maj aktualiserar även frågan om hur långt säkerhetspolisen får gå i kampen mot vänstern: har de officiellt rätt att använda sig av provokatörer?

– Carl Lidbom skrev i Säpo-utredningen 1990 att det var okej att använda sig av provokatörer, så länge som de inte var anstiftarna av den brottsliga handlingen. Exempelvis att kasta sten på en ambassad. Om någon börjar så kan provokatören hänga på och hetsa, berättar Stefan.

Märkligt tyst från vänstern

På frågan om det inte är en flytande gränsdragning runt ordet "anstiftan" svarar han jakande och påpekar att Säpo alltid rör sig i en gråzon och alltid kan hävda att de handlade i nöd (till exempel att en infiltratör "måste" delta i bråk för att inte röja sin identitet).

Med andra ord kan en polisprovokatör göra lite som han/hon vill. Argumentationen kan de inom vissa gränser hitta på i efterhand. Kopplat till de nya polislagarna blir det ännu mer intressant, eftersom det räcker med "risk för störande av allmän ordning" för att få kolla in alla i folksamlingen.

Trots att mycket tyder på att polisen arbetar allt intensivare mot den utomparlamentariska vänstern så är det enligt Stefan Eriksson märkligt tyst från vänstern själv:

– Det är något som förvånar mig när jag har pratat med Guillou och andra som var aktiva på 70-talet. Då visste man självklart att Säpo var aktiv i FNL-rörelsen. Antingen har Säpo blivit mycket bättre på sitt jobb idag, eller så har de slutat med sin verksamhet... eller så är den nya vänstern så dum att den inte vill prata om det.

Lars Johansson

Illustrationer: Nina Lahtinen

Polisyrket handlar om värme och omsorg

Det är en helt vanlig vakt, en helt vanlig dag, för två helt vanliga poliser. Plötsligt sprakar ett anrop över radion. Med tjutande sirener åker polisbilen in i närmaste lyktstolpe.

Polisyrket är fullt av farliga händelser i vardagen. Som poliser vet vi aldrig vad som möter oss. Vi blir hotade till livet, folk kastar sten på oss och retar oss bakom våra ryggar. Därför blir vi ofta förtvivlade och känner oss maktlösa. Då känns det skönt att veta att man kan låta det gå ut över frugan.

Tror du det är lätt att undvika att spöa sin egen tonårsdotter när du har spöat demonstranter hela dagen? Tror du vi sover gott om natten efter att ha knaprat i oss ett amfetaminbeslag?

Dessutom möts vi av en massa falska anmälningar om att vi skulle misshandla löst folk. Men lyckligtvis leder bara 0,3 % av anmälningarna till fällande dom.

Vi håller värmen genom ett flitigt användande av batongerna mot stadens drägg. Dessutom visar vi god omsorg för varandra i rätten om någon av oss skulle bli åtalade bara för att ha skjutit en biltjuv.

TRIVSEL UTAN SNUTEN

POLISSTATS FÖRBUNDET

VÅR VERKLIGHET ÄR UPPDIKTAD

Nya polislagar gör att åskådare kan gripas

Polislagen är inte vad den varit. Tre paragrafer (13b, 13c och 24) har lagts till för att ge polisen större möjligheter att styra och ställa i det sociala livet på gator och torg. Politkerna som röstade igenom skiten i januari menar att de bara har gjort lag av det som redan var praxis, men det är skitsnack.

Det enda parti som röstade emot Schengen-anpassningen var Miljöpartiet. Till och med Vänsterpartiet stödde förslaget.

Förr kunde bara direkt och individuellt utpekade "orostiftare" plockas av polisen. Sedan den 1 april har polisen rätt att:

· Avlägsna alla deltagare i folksamling som stör den allmänna ordningen eller utgör en omedelbar fara för denna, samt åskådare till nämnda folksamling.

· Rätt att i samband med allvarliga störningar av den allmänna ordningen och säkerheten, eller vid risk för sådana störningar, spärra av områden eller utrymmen och att anvisa deltagare i folksamlingar att följa viss väg.

· Rätt att i vissa fall ta i tillfälligt förvar den som omhändertagits.

Godtyckliga tolkningar

De nya lagarna har sin rot i en skrivelse från Rikspolisstyrelsen 1990. I den framfördes önskemål om att också kunna omhänderta de som inte direkt bidragit till att störa ordningen men som ändå befunnit sig på platsen. De ville alltså ha den kollektiv bestraffning som idag är verklighet.

Hur ordet "ordningsstörande" tolkas blir helt avgörande i framtiden. Lagförslaget öppnar upp för mycket lösa och godtyckliga tolkningar."När man inte önskar en yttring mot något förslag kan det också vara ordningsstörande", som miljöpartisten Kia Andreasson uttryckte det i riksdagen.

Sossen Lars-Erik Lövdén hävdade däremot att det bara var gammal praxis som blev nedpräntad på papper, men senare i riksdagsdebatten kröp det fram att snutens möjligheter till förebyggande åtgärder minsann hade "utvidgats".

Ingen fara

Kia Andreasson hävdade att den väsentliga ändringen i polislagen var den att polisen nu kunde omhänderta och avlägsna folk som inte har stört ordningen utan bara varit deltagare eller åskådare till den aktuella folksamlingen. Polisen kan i framtiden gripa alla som vistas på den aktuella platsen, enligt henne.

Därför är det chockande att läsa vad Alice Åström från Vänsterpartiet yttrade i riksdagsdebatten:

– Faran att demonstrationsfriheten och opinionsyttringar kommer att begränsas tror jag är väldigt liten.

Eller varför inte denna:

– Vi i Vänsterpartiet har sett det som viktigt att inte göra lagstiftningen alltför snäv. Det vore olyckligt att reglera den på ett mer restriktivt sätt än vad regeringen föreslår. Vänsterpartiet ställer sig bakom större delen av propositionen. Dessa förändringar är oerhört viktiga.

Snutlakej är bara förnamnet.

LARS JOHANSSON

Vi är bråkmakare men inte de bråkmakare Säpo vill ha

Det behövs ingen kristallkula för att inse att polisprovokationerna kommer att dugga tätt den närmsta tiden . Det gäller att hålla huvudet kallt och inte låta sig dras med i bråk som vi själva inte valt.

D.A. kommentar

Syndikalistisk ungdomsförbundet är ett brett och öppet förbund. På grund av öppenheten så kommer snuten förr eller senare att veta vilka de flesta av oss är. Det är priset vi får betala för att vi vill nå ut till många människor och inte bara till redan politiska aktivister.

Vi och den utomparlamentariska vänstern i allmänhet har inget att vinna på att bli hemligare och maskera oss i onödan.

Tre problem

Polisen vill med sina provokationer alltid få oss att springa offside. De vill få oss att agera på ett sätt som utdefinierar oss i allmänhetens ögon. Är vi konspiratoriskt lagda är det för att legitimera en ökad repression mot oss. En repression som ska leda till att vi blir hemligare och nojjigare, vilket i sin förlängning kan leda till splittringar inom den utomparlamentariska vänstern. Kolla in intervjun och Janne Flygheds och Dennis Töllborgs reservationer för balansering av resonemanget.

Vi har dock minst tre problem som vi måste lösa när det gäller våra demonstrationer. Dels hur vi ska upptäcka och avvisa polis- och fascistprovokatörer på ett snyggt vis, dels hur vi håller i hop demon i krissituationer, och slutligen hur vi ska kämpa emot försöken till kriminalisering av demonstrationer utan tillstånd.

När det gäller provokatörer är det en bra idé att arrangerande grupp eller grupper på förhand tänker ut smidigaste sätt att mota bort provokatörerna i och omkring demon. Det är viktigt att sådan beslut inte tas av en grupp i gruppen av mer "betrodda" medlemmar utan av hela den arrangerande gruppen.

Kriminaliserar demonstrationer

När det gäller att hålla ihop demon så blir det svårare. De flesta av oss reagerar ju negativt när vi tänker på demonstrationsvakter. Här kanske det räcker med att vi sprider medvetandet om vikten av att inte splittra demos i trängda lägen (utan istället bildar kedjor, armkrok, och så vidare), och att vi låter snuten göra bort sig ordentligt först – så att det i sammanhanget blir tydligt vem det är som provocerar.

Slutligen så försöker polisen på flera håll i landet kriminalisera demonstrationer utan tillstånd trots att det sägs att grundlagen ska garantera den medborgerliga rätten att demonstrera och uttrycka sin åsikt.

Både i Kalmar och Falun letar polisen efter ansvariga arrangörer att väcka åtal emot. Vi i SUF och den utomparlamentariska vänstern måste kämpa för vår demokratiska rättighet att uttrycka vår åsikt utan Farbror Blås tillåtelse. En demonstration med banderoller och slagord är inte "störande av allmän ordning". Det spelar ingen roll om någon lokal ordningsstadga säger att en demonstration måste ha "tillstånd", det gör inte demon automatiskt olaglig.

Vi är bråkmakare

Kom ihåg att hela arbetarrörelsens historia är kantad av sådana här strider. Demokrati får man inte utan kamp.

Skulle snuten i praktiken lyckas kriminalisera demonstrationer utan tillstånd, måste vi i SUF och den utomparlamentariska vänstern ta en debatt om hur vi ska tackla den nya situationen. Förhoppningsvis väljer vi då att inte generellt bli hemligare, utan snarare öppet stå för att vi inte behöver ha något tillstånd för att yttra vår mening.

Snuten vill utmarginalisera oss som "bråkmakare". Vi är bråkmakare men inte de bråkmakare Säpo vill ha. Repressionen krossar lätt en isolerad rörelse, men med många sociala kontakter så blir det svårare. Det gäller därför att hålla igång och utöka kontakterna med andra organisationer i samhället. Vi borde bli mycket bättre på att bygga lokala nätverk och knyta kontakter med invandrarföreningar, vänstergrupper, kvinnojourer, arbetslöshetsföreningar och antirasistiska sådana (till exempel Nätverket mot rasism) i vårt arbete.

Här och i sitt eget arbete borde SUF arbeta för en massmilitant linje. Kommer nassarna på valturné så är ju den bästa lösningen att de inte kan hålla sina apellmöten. Och ju fler som förhindrade det desto bättre.

Över lag är det nog bra om vi tänker mer politiskt och mindre känslomässigt, handlar kollektivt och inte individuellt. Individualismen splittrar oss och det som känslomässigt känns rätt kan få ganska skruvade konsekvenser i slutändan.

LARS JOHANSSON
BO RASMUSSON
CHRISTOFFER KARLSSON

Mucka inte med facket

unga syndikalister på konferens

Don't mess with the union – eller på svenska mucka för fan inte med facket – verkar helt klart vara ett slagord på uppgång i åldersgruppen 25 minus. I alla fall om man får tro de 30-tal aktivister som i slutet av april besökte SAC-Syndikalisternas konferens på temat "Unga och facket" i Gävle.

Frågorna var många. Det handlade om skolfacklig kamp – på såväl gymnasie som högskolenivå- och facklig kamp på arbetet, samt arbetslöshetskamp.

Direkt Aktion var med och fick sig några intervjuer från den ungfackliga fronten. Möt Siri Magnusson och Kajsa Elmblad från Malmö, Tobias Mattson från Södertälje, Tord Brandt, Sofia Pedersson och Maria Östergren från Gävle. Alla är mellan 18 och 24 år och jävligt trötta på den skit de får ta från vuxna. Det allmänna intrycket verkar vara: Enough is enough eller varför inte Basta ya.

Siri Magnusson är 18 år och går naturvetenskaplig linje, medan Kajsa Elmblad är 19 och läser samhällsvetenskaplig linje. Båda är med i SUFs Malmöklubb och har mycket att säga om dagen gymnasieskola. Vad är problemet?

– Den är sexistisk, börjar Kajsa. Lärarna lyssnar mer på killarna och allt som har med kvinnor i historien att göra glöms bort i undervisningen.

– Precis, svarar Siri. Lärarna uppmuntrar till könsrollerna fast det står i skolstadgan att de ska jobba för att få bort dem. När det blir bråk så säger alltid lärarna till tjejen att hon borde veta bättre, medan de är förstående mot killarna.

Ungförtrycket

Ungförtrycket har de också en del att säga om. Kajsa berättar om när en lärare tvingade henne att lämna lärarrummet i en båge motsols istället för medsols, och får medhåll av en upprörd Siri som menar att hela skolsystemet bygger på att eleverna ska veta sin plats.

– I vår svenskakurs ska vi betygsätta varandra. Vi ska läsa varandras arbeten och sedan sätta betyg. Eleverna ska övervaka varandra och så kallar de det för ansvar, säger Kajsa med lätt avsmak i tonen. Siri passar på att flika in en berättelse om ordningsfascisten i hennes klass:

– Han är med i elevrådet och springer runt och tror att han har lärt sig att ta ansvar fast han beter sig som en snut. Han råkade se att jag hade en bunt DA-klistermärken i väskan en gång och blev helt galen. "Är det du som har satt upp de där!!!", skrek han, berättar hon.

Och värre problem finns det ju. Nedskärningarna för att ta ett.

– I vår skola gör de så knäppa saker, kommenterar Siri ämnet. Dom köper typ krukväxter istället för nya engelskaböcker.

Facklig kamp mot hopplösheten

Men helt hopplöst är det ju inte. På åtminstone Siris skola har de startat en skolfacklig kampgrupp.

– Vi insåg ganska snart att vi var för få för att starta en SUF-grupp på skolan, vilket hade varit smidigast eftersom SUF redan finns som förbund. Så nu är vi 10 stycken i gruppen som rymmer allt från kommunister till anarkister, berättar Siri

och fortsätter:

– Det känns jättebra nu. Det känns som ett embryo till ett självständigt fack, vilket behövs eftersom elevrådet bara är ett skämt. Till exempel vill de att vi ska skicka rosor mellan klasserna för att bättra på stämningen...

– Men om man är tillräckligt många, runt fem, sex personer sådär, då kan man bilda en skolgrupp inom SUF. På vår skola var vi bara tre suffare, och det är ju lite lite, avslutar Siri sitt resonemang. Kajsa påpekar att det viktigaste ändå är att man organiserar sig.

– Det kan börja med små saker som betyg och leda vidare till en kritik av hela samhället, menar hon.

Gruppen har arbetsnamnet LUR, Latins unga radikala, och har hittills haft fem möten och enats om fyra punkter i sin principförklaring.

> **Det är viktigt att se alla utbildningar som en del i produktionen**

Både Siri och Kajsa är däremot lite tveksamma till att organisera sig tillsammans med vuxna i utbildningssyndikat inom SAC-Syndikalisterna. Det tycker det är viktigt med en viss separatism, eftersom det är de vuxna som har övertaget och makten i samhället.

– Vi vill gärna ha stöd, men utan att bli beroende, menar Kajsa och Siri lägger till att kampen inte faller på det:

– Vi är förtryckta på ett vårt sätt, de på sitt, men i gemensamma frågor kan vi ju samarbeta.

Vinstintressen prioriteras

Tobias Mattson, 22 år från Södertälje, studerar datateknik inom kunskapslyftet hos en privat anordnare. Anordnaren har inte betett sig allt för bra.

– Det är hela skolan i sig som är ett problem. Det är en privatskola som bara kör ett fåtal kurser inom dataområdet för vinstens skull. Vinstintresset skiner igenom totalt. Vi är 50 stycken i vår klass med de har bara tillstånd för 35 stycken, berättar Tobias och förtydligar att utbildningsanordnaren naturligtvis får betalt för varje elev.

Med andra ord så är det ganska trångt i klassrummen. Det av klassmötena tillsatta elevrådet har kritiserat trängseln och behovet av fler datorer, samt kritiserat en av lärarna för bristande kompetens.

– Men våra krav har blivit helt ignorerade. Anordnaren har betett sig jävligt arrogant när folk har ringt till ARUF (Arbetsmarknads och utbildningsförvaltningen) och enligt rykten så har vissa fått sluta för sina samtal till ARUF, säger Tobias och fortsätter

– På ett elevrådsmöte sa en av ägarna att de av eleverna som inte ville lösa problemet inom skolans fyra väggar, inte hade där att göra.

Men med tiden har protesterna ändå lett till att en del krav gått igenom. Bland annat fick de 15 nya datorer.

– Det är viktigt att se alla utbildningar som en del i produktionen, att arbetsköparen ska använda sig av våra kunskaper i framtiden för att göra vinst på dem, avslutar Tobias vårt samtal.

Diskussionerna kring skolkampen under konferensen gav upphov till många frågor: Ska SUF starta egna skolgrupper? Är det möjligt att organisera sig skolfackligt inom LS av SAC? Ska grupperna vara fristående elevsammanslutningar på varje skola? Kanske är det bäst att prova alla tre sätten?

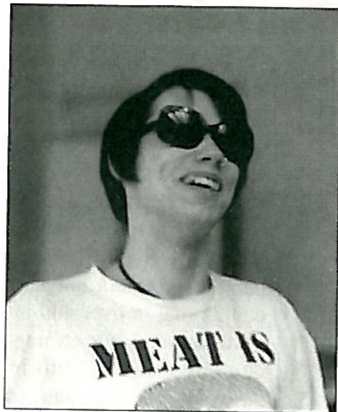
Något definitivt svar på frågorna gavs inte. Men ett nytt möte för att diskutera hur vi kan gå vidare i organiserandet bestämdes till början av hösten. D.A:s tips: var där!

Tord Brandt är 21 år och bilplåtslagare och Sofia Pedersson 24 år

och dramapedagog deltog båda två i diskussionsgruppen för de unga som har nöjet att ha ett jobb. För dem handlade det här med ungfackligt arbete främst om vikten av att få ut bra information till unga om deras rättigheter.

– Det finns så många mystiska anställningsformer att det är svårt att ha helt koll på det; timanställning, vikariat och så vidare, menar Sofia och får medhåll av Tord som tycker att det behövs en grundläggande folder som man kan sätta i händerna på unga arbetare:

– När jag kom till Wickmans bil så tog jag över efter en kille som höll

på med svetsjobb, ja som slipade färg och svetsade i plast, och hade blivit klassad som arbetsskadad. Det var svårt att komma dit och inte veta vad man kunde kräva och säga ifrån om, berättar han.

Släpp in unga i LS!

Även Sofia har erfarenheter av bristande information. När hon jobbade i hemtjänsten fick hon ofta gå hem till folk själv. Först nu har hon fått reda på att man inte får göra hembesök själv om man är under 18 år.

När det gäller den fackliga kampen menar Sofia att det är viktigt att äldre LS-folk inte är så rädda för att släppa ifrån sig makten och att de låter de unga få ta ansvar.

– Förhandla låter så stort och svårt. De reformistiska facken har gjort fackligt arbete så storsvulet, fast man inte alls behöver använda sig av något speciellt förhandlingsspråk och säga "fan, min lön är skit" på något finare vis, menar hon.

Maria Östergren är 20 år och arbetslös. I hennes grupp pratades det mycket om Arbetsförmedlingen och Socialen, två byråkratiska organisationer som kontrollerar den arbetslöses liv.

– Det värsta är att du inte har ett eget val, att du är fastlåst i alla arbetsmarknadspolitiska åtgärder. "Gör du inte det och det så får du inga pengar", anser Maria som egentligen skulle vilja hjälpa till på SAC och Joe Hill-gården, men inte får det för arbetsförmedlingen.

Vi unga arbetslösa blir behandlade som om vi vore utan rättigheter. Vi ska bara ge och ge

Jobbiga är också de äldre arbetandes attityder gentemot de arbetslösa.

– Det är vi som har jobbat ihop allting, men ni är lata och vill inte ta ett städjobb, härmar Maria och kommenterar det hela med att det ju är 20 sökande som slåss om ett städjobb nu för tiden.

Håll ihop och organisera dig i facket!

– Vi unga arbetslösa blir behandlade som om vi vore utan rättigheter. Vi ska bara ge och ge, påpekar hon argt.

Att ändra på det hela är inte helt lätt. Arbetslöshetskampen har sina svårigheter enligt Maria. Hon menar att det är svårt att känna någon klasskänsla som arbetslös:

– På en stor arbetsplats har du många arbetskompisar och gemenskap. Den gemenskapen saknar vi arbetslösa. Vilken gemenskap har jag med en 40 årig arbetslös snickare, förutom att vi inte har något jobb?, undrar hon.

Arbetslöshetskamp

Istället pratade de i gruppen om att man kanske kunde bilda olika samvarogrupper, där folk som jobbat länge inom sitt yrke och identifierar sig mycket med det, skulle kunna träffa andra arbetslösa med samma yrke. Men mest är Maria inne på centrera den politiska kampen kring arbetsförmedllingarna. För dessa byggnader är det enda sociala och geografiska rum som de arbetslösa har gemensamt.

– Om vi lyckas bilda lokala arbetslöshetsgrupper då skulle vi till exempel kunna bestämma att den 17 december så ockuperar vi minsann AF i 40 städer, berättar hon lugnt.

– För spy galla över AF det gör ju alla arbetslösa hela tiden. Alla har haft problem med dem. Hela AF är klumpigt uppbyggt. Det verkar som det ska vara så svårt som möjligt att få prata med rätt person för att få den information man vill ha, kommenterar Maria som tycker att det verkar som om man ska ha varit arbetslös i fem år för att handläggarna ska bry sig.

LARS JOHANSSON

Vill du veta mer om unga och facket? Hör av dig till SAC, Box 6507, 113 83 Stockholm

Skolgrupper 1996-98:

1. I Gävle bildades 1996 antifascistiska skolgrupper vid stadens tre gymnasier (se D.A. 1/97). Idag är det bara en av grupperna som har någon egentlig verksamhet. Vasa antifa har bland annat arrangerat tre demonstrationer, som var och en samlade över 150 personer. De har även besökt skolor i närheten som haft problem med rasister. Grupperna var eller är inte knutna organisatoriskt till SUF, även om runt hälften av medlemmarna var och är det.

2. På Westerlundska gymnasiet i Enköping fanns tills nyligen ett aktivt studentsyndikat (se D.A. 6/97) förutom SUF och den "oberoende vänstergruppen Enköping" (OVE). Just nu är syndikatet vilande efter ganska mycket muck med skolledning och bristande stöd. Striden gällde mest nedskärningarna och syndikatet hotade med strejk i början av hösten 1997. Hotet rann dock ut i sanden eftersom intresset var så ljumt bland de

andra eleverna. Som mest samlade syndikatet runt 15 medlemmar.

3. I Uppsala bildades 1997 en skolgrupp inom SUF. Gruppen samlade snabbt över 10 personer som började diskutera det här med skolan och undervisningen ganska intensivt. Efter ett tag beslutade de att starta sin egen undervisning. Sagt och gjort: Hela gruppen flyttade ut i kollektiv och är idag hyllade av kommunen för sitt initiativ som sparade in pengar åt politikerna utan att det blev protester.

4. I Malmö finns, som ni kan läsa i den andra artikeln på detta uppsalg,, en oberoende skolgrupp, LUR, med runt 10 personer från olika delar av vänsterspektrat.

I alla exempel förutom i Malmö verkar grupperna ha svårt med kontinuiteten och hur de ska arbeta konkret för att locka fler elever att bli delaktiga. Något som inte är så konstigt med tanke på att självbestämmande skolgrupper och radikal skolfacklig kamp är rätt nytt. Men som också sätter fingret på behovet av en bättre organisering av skolkampen.

De enskilda grupperna skulle må bra av att få stöd från en fungerande federation. Där kan de utbyta idéer och lägga upp gemensamma kampanjer. Utan en sådan federalistisk organisering kommer skolgrupperna att födas och dö utan att någon tar till vara på deras erfarenheter.

Det är i det sammanhanget vi måste se mötet i Gävle och de möten som förhoppningsvis kommer därefter.

Foto: Jan-Åke

15 aktivister från SUF, MASE och Hasans Vänner protesterar i riksdagen mot Sveriges anslutning till Schengenavtalet.

Protester mot Schengen och EU

Sveriges riksdag har nu godkänt Schengenavtalet med allt var det innebär av ökad kontroll och stängda gränser mot omvärlden. Även Amsterdamfördraget, som bland annat ökar EU:s överstatlighet och integrerar delar av Schengen i EU, har godkänts. I en folkomröstning i Danmark godkändes samma avtal nyligen. Men kontrollstaten EU bemöts också av protester.

Dagen innan det ödesdigra beslutet om Sveriges anslutning till Schengen, den 15 april, anordnade "Nätverket mot Schengen" möte på Myntorget utanför riksdagshuset i Stockholm. Tal hölls av bland annat Anita Doratius och en symbolisk passkontroll upprättades där förbipasserande ombads att fylla i ett formulär med alla de uppgifter som kontroll staten EU anser sig behöva om sina medborgare.

"Nätverket" delade ut 3000 flygblad inför manifestationen, och tryckte dessutom 2000 vykort avsedda att skicka till riksdagsledamöterna för att förmå dem att rösta nej till Schengenavtalet.

Sabotera rasismen

Under riksdagsdebatten som föregick beslutet reste sig 15 demonstranter från SUF, MASE (Mänskligt Ansvar Solidariskt Engagemang) och Hasans Vänner på åhörarläktaren med varsin vit T-tröja med bokstäver som tillsammans bildade orden STOPPA SCHENGEN innan de blev utkörda av statens väktare.

Samma natt attackerades två polisstationer i Malmö och Lund med sprayburkar och stenar av en grupp som kallar sig "Autonomt Schengenmotstånd".

– Sabotera den statliga rasismen – Göm flyktingar! skriver de i ett pressmeddelande.

Den 23 maj ockuperade ett femtiotal danska, tyska och svenska EU-motståndare och anti-rasister gränsstationerna Padborg och Kruså. Aktivisterna förklarade gränsen öppen och hälsade alla asylsökande välkomna till Danmark.

Kriminell organisation

I Holland arresterades åtta aktivister 24 maj efter en direkt aktion mot Europols högkvarter i Haag. Trettio demonstranter från en grupp som kallar sig Postbus 140 (namnet anspelar på holländska paragraf 140, medlemskap i kriminell organisation) spände upp banderoller över huvudentrén, slagord sprayades på väggarna och afficher klistrades upp. Om det var ödets ironi eller ett tidigare okänt inslag hos EU-polisen; humor, som gjorde att de arresterade anklagades för just medlemskap i kriminell organisation förtäljer inte historien. Alla släpptes dock efter 20 timmar i arresten, någon kriminell organisation fanns inte den här gången heller.

Christoffer Karlsson

Lyckad feminsthelg i Jönköping

För att stärka unga flickors och vuxna kvinnors självförtroende anordnades det en feministhelg 27-29 mars i Jönköping. Ungefär 100 kunskapstörstande feminster samlades för att utbyta ideér och för att få ny kunskap. Initiativtagare var Jönköpings radikala kvinnogrupp Lilith som består av runt 20 tjejer mellan 15 och 25 år.

Under de tre dagarna erbjöds flera föredrag, filmvisning, frigörande dans, feministiskt självförsvar och praktiska workshops. Det kom tjejer i åldrarna 7 till 40 år från hela landet. Deltagarna lyssnade på föredrag om bland annat hetrosexualitet som ideologi och samhällsnormer, kvinnomisshandel, könsroller i uppfostran, reklam, skolan och om härskartekniker.

Spontandemo

På lördagskvällen anordnades det en spontan demonstration genom stan under parollen: Vi tar natten tillbaka!

– Det klagas på att det inte finns något att göra för ungdomar i Jönköping och när man väl ordnar något vill polisen sätta krokben för en, menar en i kvinnogruppen Lilith.

Det har aldrig tidigare ordnats något bara för tjejer i Jönköping. Polisen var snabbt framme och ville stoppa aktiviteterna. Eftersom Lilith hade tillstånd, och polisen inte kunde göra något, ringde de till brandkåren (!) för att se om de kunde ingripa på något sätt.

Kvinnogruppen hade pratat med Brandmyndigheterna tidigare och fått svaret "Vi vill inte befatta oss med Kulturhuset (där feministhelgen arrangerades) för där springer det bara omkring löst folk ändå". När polisen talat med dem var de inte sena att komma dit och de var inte särskilt förtjusta över alla tjejerna som var där. Men de kunde inte göra något, allt var ju lugnt.

Sammanfattningsvis var helgen lyckad och på söndagen åkte många trötta, men nöjda tjejer hem.

Sofie Valfridsson

Vapen till Mexiko

Sverige har åter börjat exportera vapen till Mexiko, trots att lagen säger att Sverige inte får exportera vapen till länder där det pågår eller finns risk för "inre väpnade oroligheter". I Mexiko finns flera väpnade grupper, varav den största är EZLN, zapatistarmén för nationell befrielse.

Hus-bus i Luleå

I Luleå har ungdomar länge krävt ett ungdomshus. Som brukligt i dessa sammanhang är kommunalpolitikerna inte intresserade av att ungdomar fixar saker utan deras inflytande så något hus har det inte blivit. SUF, Elevkampanjen med flera lämnade den 25 maj in över 400 insamlade namn för ett ungdomshus i Luleå. Politikerna lovade ingenting annat än att "fortsätta jobbet med att få fram en ungdomsgård i centrum". D.A. säger: utan kåk blir det bråk (alternativt: utan hus blir det bus).

Demo mot polisvåld

300 personer demonstrerade i Stockholm 18 april mot polis- och väktarvåld. Orsaken var de många fall av polis- och väktarvåld mot människor som ägt rum i Stockholm det senaste året. Demonstrationen arrangerades av deltagare i "Vi tar natten tillbaka-demonstrationen" 8 mars 1997 i Stockholm, då polisen misshandlade flera kvinnor. De bestämde sig för att arrangera demonstrationen när åtalet mot poliserna lades ner. Chefsåklagaren Agneta Isborn Lind säger att det inte går att styrka brott. Hon lyckas nämligen inte klarlägga vilken polis som utdelade batongslagen.

Mycket annat var inte att vänta, eftersom det är polisen själv som utreder anmälningar om brott utförda av polisen. Arbetaren skriver (15/98) att 1994 gjordes 1274 anmälningar mot poliser i tjänst. Av dem ledde 19 till åtal, men bara 10 dömdes. Hela 0,8 procent!

Demonstrationen genomfördes utan tillstånd, men inga poliser var närvarande och allt gick lugnt.

Nasselokal fick stänga

I slutet av april skulle NS-Stockholm öppna en ny lokal på Gamla Tyresövägen söder om Stockholm. Den skulle fungera som mötesrum, och sälja vit makt-skivor och annan nazipropaganda. Men tji fick de. Sista helgen i april attackerade antifascister lokalen med smörsyra och ett knallskott. Och dagen därpå attackerade de ca 40 personer lokalen och hade sönder rutorna. Några dagar senare sades kontraktet upp av hyresvärden Stockholmshem. De säger till Arbetaren 20/98 att de inte vill kommentera attackerna mot lokalen, utan att uppsägningen berodde på att nazisterna falskeligen hade uppgett att lokalen skulle användas som lager.

Anti-nazi-demo

I Linköping är det stora problem med nazister. Under 1997 nyrekryterade nassarna bland ungdomar i Linköping och andra orter i Östergötland. Det har märkts genom två attacker mot RFSL och en attack mot en antirasistisk demonstration 10 november. Detta bemöttes genom en stor antirasistisk demonstration där 6000 människor deltog. Men nasse-hoten har fortsatt.

Därför ordnade gruppen "Ett nazifritt Linköping" en demonstration i staden den 9 maj. Ca 250-300 personer deltog, varav 200 östgötar. Demonstrationen gick lugnt, men arrangörerna anklagar polisen och media för att inte fler deltog. Snuten gick nämligen ut i radion och uppmanade folk "att tänka på vilka platser de vistas på den 9 maj". Och väl på plats på Stora Torget, hade polisen satt upp kravallstaket, demon följdes av kravallutrustad polis och piketstyrkor.

"Polisens agerande innebar inte bara att allmänheten uppfattade oss som ett hot utan även att vi kände oss hotade", skriver arrangörsgruppen.

– Nämner ni ordet flexibilitet så osäkrar jag min revolver!

Regeringens arbetstidsutredning försämrar för arbetare

Regeringen har genomfört en arbetstidsutredning, som föreslår kraftiga försämringar i arbetstidslagen. Den skulle egentligen ha dunkats igenom i Riksdagen redan under våren, men efter kritik från bland annat LO (hör och häpna) ligger den på is, men tas säkert upp igen efter valet.

Lagen är närmast en kopia av vad SAF, svenska arbetsköparföreningen, skriver i sitt 90-talsprogram, "Marknad och mångfald". Som vanligt när regeringen vill göra försämringar finns det en massa fina argument. I det här fallet för att göra arbetstiden mer "flexibel". Det handlar om att arbetstagaren ska få "välja" arbetstid. De lokala parterna får "frihet att ta ansvar för arbetstidsfrågorna", det blir en "modell för individuellt inflytande". Men egentligen handlar det förstås om att öka profiterna åt företagen.

Förbud mot nattarbete tas bort

Nämligen genom att bland annat:

· 40-timmarsveckan ersätts med ett genomsnitt på 40 timmars arbete under en 10-veckorsperiod. Då kan man tvingas jobba ända upp till 48 timmar vissa veckor, och bara 32 timmar andra veckor. Arbetsköparen måste meddela fast anställda om arbetstiden 14 dagar i förväg – men inte tillfälligt anställda. I värsta fall kan man tvingas jobba 13 timmar om dagen.

· Förbudet mot nattarbete tas bort.

· Den nuvarande lagstiftade veckovilan på 36 timmar minskas med en timme.

· Den längsta arbetstiden utan rast förlängs från 5 till 6 timmar.

En av konsekvenserna av lagförslaget är att kvinnor kan sägas upp från sitt jobb för att de är gravida.

Arbetsgivaren har rätt

Juristen Kurt Junesjö på LO-Rättsskydd är en av arbetstidsutredningens främsta kritiker. Han påpekar att arbetaren visserligen har viss möjlighet att välja arbetstid, men om hans/hennes val strider mot arbetsköparens intressen råder det inget tvivel om vem som har sista ordet: "Arbetsgivaren äger rätt att leda och fördela arbetet", som det heter i lagen.

Kurt Junesjö har läst utredningen och kommit fram till att ordet "flexibel" hela tiden används som "lättare att göra försämringar för arbetarna". På ett möte i Stockholm sammanfattar han sin inställning:

– Nämner ni ordet flexibilitet så osäkrar jag min revolver!

Redan idag är Lagen om anställningsskydd uppluckrad. Junesjö tar som exempel LO-kvinnor mellan 16 och 24 år. Av dem jobbar 41 procent ofrivilligt deltid. Och hela 52 procent har tidsbegränsade anställningar.

HENRIK ALM

Splittring bland arbetslösa

Bara fyra månader efter att arbetslöshetsorganisationen Allians för Arbete stolt bildades i Hofors i januari, har den spruckit i två delar. I april hoppade flera styrelsemedlemmar av alliansen och bildade en ny organisation: Dacke, De arbetslösas centralkommitté.

Meningarna går isär om vad som var orsaken. "Personliga motsättningar", säger de som bildade Dacke. "Politiska motsättningar", säger de som stannar kvar i alliansen.

Arbetaren 17/98 har intervjuat båda sidor. Tord Björk, medlem i Miljöförbundet Jordens Vänner och kvar i alliansen, säger att utbrytarna alla har partipolitiska intressen och är mer inriktade på att ta sig in i etablissemanget, medan de som är kvar vill satsa på gräsrotsarbete och skapa en självständig folkrörelse.

Peter Lindgren, aktiv i Socialistiska partiet och ny styrelsemedlem i Dacke, säger i stället att det handlade helt om personliga motsättningar:

– Styrelsen har varit väldigt handlingsförlamad hela våren. Det enda man har åstadkommit är i princip en misslyckad demonstration och en ungdomskonferens om arbetslöshet som inte heller blev lyckad. Det är allt.

Företräda eller organisera?

Louise Pettersson, i Alliansens styrelse, säger till Direkt Aktion att motsättningen inom organisationen funnits med ända sen Hoforsmötet.

– Grundmotsättningen handlar om att utbrytarna vill företräda de arbetslösa, medan vi vill organisera arbetslösa. De har hela tiden kört sin egen grej, inte varit intresserade av att arbeta demokratiskt. Till slut orkade de väl inte med oss. Utbrytarna är också mycket mer inriktade på socialdemokratin. De fjäskar för LO, de ville ha med Broderskapsrörelsen i styrelsen och så vidare. Vi tycker att det viktigaste är att nå och organisera de arbetslösa.

Den utlösande orsaken var enligt Louise Pettersson ett projekt om "social ekonomi", som handlar om att skapa kooperativ för att ge arbete åt arbetslösa. Förslaget kom från två personer i Hofors, och gällde en ansökan på 250 000 kronor till Arbetsmarknadsdepartementet. Av dessa pengar skulle 100 000 gå till lön för de två ansökarna, och 35 000 i konsultuppdrag. Inte ett öre skulle gå till Alliansen. Styrelsen ville tillsätta ytterligare någon till gruppen och gå igenom ansökan, men i stället lämnade gruppen in ansökan till Arbetsmarknadsdepartementet – i Alliansens namn.

Inte politiska skillnader

Därmed uppkom en konflikt om vem som hade rätt och fel, och det slutade med att en grupp hoppade av Alliansen och bildade Dacke. Där driver de vidare projektet om social ekonomi.

Kritiker av Dacke hävdar att det är naivt att tro att kooperativ ska lösa situationen för Sveriges 500 000 arbetslösa, att Dacke övergett ambitionen att organisera arbetslösa och istället vill fixa jobb till sig själva. Detta förnekas bestämt av Dacke.

Peter Lindgren vidhåller att skillnaderna inte är politiska. Han är själv skeptisk mot kooperativ som lösning på arbetslösheten, men säger att även Alliansen förbereder liknande projekt.

Nu är läget osäkert om vilka lokalgrupper som tillhör vilken organisation. Enligt Louise Pettersson är det bara en grupp, Opus i Linköping, som officiellt har hoppat av alliansen. Men enligt Dacke var det sju grupper som grundade organisationen. Louise Pettersson hoppas att läget klarnar när alliansen har halvårsmöte i Falun den 8-11 juni.

HENRIK ALM

Brand baby, Brand!

Brand 100 år

Brandfestival på 44:an

Jone Källsäters krönika om den frihetliga socialismens framväxt i Sverige blev inledningen på en rad föredrag av olika personer och i vitt skilda ämnen, om än i kronologisk ordning och med anknytning till anarkiströrelsen. Det berättades om husockupationer, homosexuell frigörelsekamp, antifascism och en hel del därtill. Långt ifrån alla fick plats i rummet, men arrangörerna hade förutseende nog placerat ut en högtalare på bakgården och en till med bildskärm i caférummet. Därinne serverades veganmat över den välbesökta bardisken och det var inte utan att man undrade hur de ansvariga lyckats fixa en så bra festival trots polisrazzian dagen innan.

Bokhandeln Info hade naturligtvis öppet, och historieintresserade som inte fått nog av alla föredrag kunde bläddra i gamla, unika exemplar av Brand som fanns tillhands för detta speciella tillfälle.

Det var inte bara föredrag på Brandfestivalen. FOTO: JAN-ÅKE

Anarkister

Annars gick det rätt bra att bara mingla. Brandvänner från inte bara hela Sverige, utan bland annat Italien och Finland hade kommit för att träffa kamrater och festivalparta. Under helgen bjöds också på musik med bland annat Liv-Marit och Stefan Sundström.

Stämningen på festivalen var ovanligt öppen och bra, och för många gav den nytt hopp om rörelsens framtid.

Viss kritik

Lördagen avslutades med en synkad och röjjig fest som av flera svettiga besökare utsågs till den bästa i 44:ans partyhistoria. Skälen till att det blev så bra var enligt en snabb gallup musikvalet, våren, ölen, folket, Brand och att arrangörerna och vi andra – trots alla attacker dagarna runt första maj – ändå var här, nu, något som inget kan stoppa.

100-årsfestivalen till ära och tack vare den goda stämningen höll sig deltagarna ifrån jidder vilket inte betyder att kritiken uteblev. På den avslutande debatten ifrågasattes Brands påstådda roll som oberoende plattform för anarkiströrelsen av ett flertal åhörare och en diskussionsträff planeras för att hitta lösningar på problemen. Det hela handlar om att Brands redaktion enligt många inte lever upp till epitetet "forum" utan i hög grad har bakomliggande sympatier som formar tidningen.

NINA LAHTINEN

I Stockholm var det karneval för att återta gatorna. FOTO: JAN-ÅKE

Gatorna åt folket!

Den 16 maj firades internationella dagen mot massbilism. Aktioner, demonstrationer och karnevalståg genomfördes på ungefär 40 platser runtom i världen.

I Prag, Tjeckien, provocerade snuten fram kravaller som ledde till att en snutbil vältes och tre McDonalds-restauranger förstördes. 22 poliser hamnade på sjukhus och runt sextio aktivister greps.

I Stockholm anordnades en motståndsfest, Reclaim the streets. Den hade formen av kombinerat demonstrationståg och karneval. Deltagarna, ca 300 stycken, samlades i Kungsträdgården och tåget gick sedan till Vita bergs-parken på Södermalm. Där hölls tal och spelades musik alltmedan folk solade och åt medhavd matsäck.

"Gatan bör enligt våran uppfattning vara ett frirum för spontant socialt utbyte, folkfester och en plattform för solidaritet och gemensamma aktioner" meddelade arrangörerna i ett flygblad.

Stämningen på demon var hög och alla hade kul, trots att det kryllade av mindre vänligt inställda poliser som bevakade tillställningen.

I Göteborg ordnades en gatufest som blev mycket lyckad. Den 22 augusti kommer en till att anordnas, och göteborgarna uppmanar folk att antingen ordna egna fester i sina städer samma dag eller komma till Göteborg och partaja.

Reclaim the streets-gruppen i Stockholm kan nås på email-adressen reclaim@altavista.net.

MATILDA KÖHLMARK

100 år av anarkism

Tidningen Brand fyller 100 år i år, något som firats med både festival och en intressant artikelserie i tidningen om dess och den svenska anarkiströrelsens historia ett sekel bakåt. Brand gavs till en början ut av Ungsocialisterna, Socialdemokraternas ungdomsförbund som vid sekelskiftet företrädde en mycket radikal idériktning. Man publicerade tidigt en artikelserie om syndikalism, en för tiden ännu okänd rörelse som nu, mycket tack vare Brand började ta form även i Sverige.

Hinke

Tidningens första formella redaktör var Albert Jensen (gift med allas vår Elise-Ottensen Jensen som bland anat grundade RFSU). När redaktionen flyttade från Landskrona till Stockholm ersattes han av Hinke Berggren. Båda var på sin tid kända agitatorer/debattörer, den senare som en ständig nagel i ögat på den dåvarande sosseledningen. På tiotalet, Brands storhetstid, nåddes en upplaga på 14 000 i månaden.

Andra världskriget gick hårt åt anarkiströrelsen i hela världen och därmed också Brand vars upplaga sjönk allt mer.

Efter flera års motgångar började på 60-talet den svenska anarkismen åter vakna till liv, nu som ett resultat av den revolutionära vågen. Innehållet i tidningen var ett par decennier framåt långt ifrån den Brand vi har i dag. 1993 lades tidningen tillfälligt ner för att återupptas av den nuvarande redaktionen.

NINA LAHTINEN

Studio Sune

Helkroppsmassaker för endast 35000 kronor, ett blått öga för ett par tusen och kastration för en överkomlig summa, var några av de erbjudanden som Stockholms torskar frestades med lördagen 9 maj. Då visade "Studio Sune" upp sin nya antiporrbil, i en något annorlunda antiporraktion.

Samtidigt som aktivister stod på diverse platser i staden och delade ut flygblad, körde Studio Sunes bil runt på gatorna. Bilens högtalare uppmanade torskarna att komma till Studio Sune för ovanstående "behandlingar". Allt till tonerna av Tjajkovskijs "Nötknäpparen".

Aktionen, som arrangerades av anarkafeminister i Stockholm, pågick i ca två timmar och väckte många positiva reaktioner hos de förbipasserande.

I början av maj häktades sex av de ledande gestalterna för porrklubbarna Studio Anna, Venus och Tusen och en natt. De misstänks för grov ekonomisk brottslighet, och en av dem för olaga vapeninnehav. De tros ha lurat staten på ca 10 miljoner kronor i obetalda skatter och avgifter.

Kronofogden har nu beslagtagit "allt av värde" från de tre klubbarna, däribland de fyra porrbilarna.

Trots dessa motgångar är klubbarna fortfarande öppna för allmänheten (läs: torskhelvetena).

Matilda Köhlmark

CGT varnade för olycka

I början av maj brast dammen vid Azniccazars gruvor i Sevilla, Spanien. Vattenmassorna förde med sig mycket giftiga tungmetaller som numera finns i en av naturparken Donanas floder, i grundvattnet och i de omkringliggande åkermarkerna. De ansvariga, svenska Boliden, har stämts av ett antal vänstergrupper och lovat ersättning till de bönder vars markarealer blev obrukbara.

Frågan är om förstörda naturresurser går att ersätta med pengar? Enligt anarkosyndikalistiska CGT i Spanien hade olyckan undvikits, om inte varningarna från bland annat en före detta ingenjör vid gruvorna osynliggjorts av myndigheterna.

Varning ignorerades

Redan 1994 skrev CGT:s miljöansvarige, Pepe Garcia Rey, under en anmälan mot Boliden som ignorerades av både rättsväsen, kommun, miljödepartement och EU. 1996 gjordes ytterligare anmälningar, nu med övertygande dokumentation. Bland annat fanns det fofografier som tydligt visade det dåliga skicket på bygget. Fortfarande hände inget.

Gruvarbetarna har naturligtvis länge känt till problemen, men många har i rädsla att bli uppsagda inte vela ställa upp som vittnen. Detta är lätt att förstå om man känner till förhållanderna: Fackombuden beskyddar företaget och påtryckningarna från Boliden mot de anställda har varit stora. CGT, som varit drivande i kampen mot Bolidens härjnngar, har nu vänt sig till det spanska parlamentet för att få en ändring i arbetsmiljölagen och därmed underlätta för arbetare som vill kritisera ledningen på sin arbetsplats utan att utsättas för repressalier eller få sparken.

Arbetare terrorister?

Detta är inte första gången Boliden handlat på ett för kapitalismen typiskt skiter-väl-i-morgondagen-sätt. Inför en strejk i Copperhill, Tennessee spred de terroristrykten om de fackligt anslutna och anlitade redan innan strejken påbörjats ett företag specaliserat på union busting (fackförenngssprängning) för att svartklädda och beväpnade patrullera på gatorna i samhället. De ca 200 arbetarna stod på sig och efter en smärtsamstrid såldes företaget.

Nina Lahtinen

krönika

1:a maj kl. 03.00 - 3:e maj kl 17.10

Anhållen, misstänkt för "våldsamt upplopp", hon visste knappt vad det betydde. Men vad skulle hon göra åt det? ...isolerad från omvärlden. Inspärrad på 11 kvadratmeter i cell 48. En stol, ett bord, en säng, fastskruvat i betongväggen. Hon sommnade ganska snart, det hade varit en lång dag. Hon och hennes kompisar blev gripna redan kl. 17.33 och hade sen dess väntat, väntat, väntat... De flesta hade släppts. 15 personer hade anhållits. Hon var en av dem.

Att det var så här jobbigt att sitta inlåst, ensam...det hade hon aldrig kunnat föreställa sej. Hon försökte sova så mycket som möjligt, men hon vaknade varje gång någon gick i korridoren utanför cell 48. Hela 2 maj satt hon ensam i sin cell. För att få miljöombyte gick hon på toaletten, även när hon inte behövde det... Det fanns ingen i cellen, ville hon nåt så fick hon trycka på en knapp. Men ibland dröjde det väldigt länge innan det kom nån.

Hon läste. Läste frenetiskt vart enda rad i veckotidningarna från 1995. Läste allt, för att ha nåt att göra. Hon försökte att ha kontroll över sej själv, men de gånger hon bröt ihop gick det inte att stoppa... Hon funderade på när hon senast hade varit så där ledsen som hon var... när farmor dog... när hennes katt hade dött...hon kände dödsångest. Hela lördagen var det så. Att äta själv var inte heller kul, men två av hennes kompisar satt på samma våning som henne. Cell 47 och cell 50. Den enda kontakten de hade var att knacka i väggen för att se om det fortfarande var någon där. De knackade internationalen...

Det var förhör på eftermiddagen. Hon svarade bara på vad hon ville svara på, och det var jobbigt att försöka hålla tillbaka gråten. Hon bad poliserna ringa hennes föräldrar igen, för hon var orolig för dem. Det var förbjudet att själv prata med föräldrarna...När hon hörde sin mammas röst fylldes ögonen med tårar, och när hon blinkade till föll de ljudlöst ner mot golvet. Hon var tyst. Hon var djupt nere, men hon var tyst...

På lördagskvällen satt hon på stolen och stirrade bort mot sängen. Hon längtade efter sina kompisar, och undrade om de tänkte på henne lika mycket som hon tänkte på dem. Hon blundade, och placerad ut var och en av dem i tur och ordning i cell 48...Men hon vågade knappt öppna ögonen i rädsla av att det inte skulle fungera, att dom inte skulle sitta där och le mot henne. Det gjorde de ju inte såklart. Och så blev det natt.

Hon vaknade av att någon gick omkring utanför. Hon öppnade ögonen och satte sej upp, klädde på sej samma kläder hon haft sen demonstrationen. Frukost efter ett tag av väntan...en tallrik cornflakes och torra mackor. Men det fanns ingen aptit. Nu var hon inne på sitt andra dygn i cell 48 och hon undrade om hon någonsin skulle komma ut igen, det kändes så hopplöst. En vakt frågade om hon ville duscha och "gå en promenad", och hon svarade ja.

"Duschen var 70 grader varm", sa vakten. Den gick tyvärr inte att reglera, tyvärr, tyvärr... "Knacka i väggen när jag ska sätta på vattnet", sa vakten. Hon hörde dörren låsas bakom henne, hon klädde av sej och knackade i väggen. Vattnet var varmt. Det var så fruktansvärt varmt! Hon brände sej på armarna. Rummet fylldes av vattenånga och för en stund fick hon panik, det kändes som om hon skulle gasas ihjäl.

Killen i cell 49 var fri. Det var bara tre tjejer kvar. Långt borta kunde man höra hur någon grät, grät i flera timmar och smärtan över det fyllde cell 48. Hon kunde inte göra någonting åt det. Hon var inlåst. Frihetsberövad. Tyvärr, tyvärr... Ut och gå, javisst...En ny cell, fast utomhus. Galler, betong, ingen utsikt. Hon blev erbjuden ett förhör till, men tackade nej. Det var jobbigt som det var utan en massa förhör. Hon hade inget mer att säga.

Det kom en advokat. Äntligen nån hon kunde prata med! Advokaten hade tystnadsplikt, och redogjorde för allt. Nu grät hon, och advokaten försökte trösta på advokaters vis. Hon var så ung, och ändå inspärrad... när advokaten gick därifrån skulle åklagaren ringas, och sen skulle hon få vänta på beslut. Häktad, eller fri...

Klockan var 17.10 söndagen den 3:e maj 1998. Hon var fri! Hon var jag.

D.J.

Krisen i Asien fördjupas

Krisen i Asien fortsätter att fördjupas. Arbetslösheten stiger och fattigdomen ökar samtidigt som de utländska bankerna plockar hem miljardvinster. Visst var det en seger att mördaren Suharto fick avgå i Indonesien, men än är landet kvar i de internationella bankernas grepp.

Hoppet står till att det folkliga missnöjet inte lägger sig efter Suhartos avgång. Och i Sydkorea har de starka fackföreningarna ännu inte sagt sista ordet.

Det står med andra ord utom tvivel vilka som vinner och vilka som förlorar genom de "reformprogram" som IMF, Internationella Valutafonden, tvingat på länderna i Sydostasien. I Sydkorea tredubblades arbetslösheten under årets första kvartal, vilket innebar att 10 000 människor förlorade jobbet – varje dag. Och siffran väntas fortsätta stiga i samma takt lång tid framöver. Landets storföretag räknas med att avskeda ungefär 20 procent av arbetarna.

Arbetslösheten slår inte bara mycket hårt ekonomiskt, utan även socialt. Det anses fortfarande skamligt att vara arbetslös i landet. Internationalen 20/98 skriver att antalet självmord har ökat med över en tredjedel, och att en ny sorts hemlösa syns på huvudstaden Söuls gator: välklädda unga män, som in i det längsta inte vill visa för familj och grannar att de blivit arbetslösa.

Strejk ställdes in

Samtidigt kammar de utländska storföretagen hem storvinster. De utländska bankerna i Sydkorea ökade sin vinst med 200 procent under året, samtidigt som bara fyra av de 80 största koreanska företagen gjorde någon vinst över huvud taget. Sammanlagt 3000 företag har klappat ihop under året.

I Sydkorea tycks den annars så militanta fackföreningsrörelsen ha tagits på sängen. En generalstrejk var utlyst till den 13 februari, men ett uttalande från IMF som varnade för att strejken skulle leda till minskat utländskt förtroende och ökad kapitalflykt, ställdes strejken in.

En orsak till fackföreningarnas passiva inställning kan vara att Kim Dae-jung i höstas valdes till president för landet. Han är en 74-årig dissident och demokratiaktivist som suttit 15 år i fängelse, och har på det sättet hög "cred" i landet. Men det är han som nu tagit på sig rollen att genomföra IMF:s reformer i landet och medla mellan finanskapitalet och folket.

Protesterna växer

Men den första maj genomförde i alla fall den radikala fackföreningen KCTU en demonstration i Söul med 20 000 deltagare, som slutade i gatustrider med kravallpolisen. KCTU kräver att regeringen garanterar jobb, ger bättre stöd till arbetslösa och förhandlar om villkoren med IMF. De hotar med storstrejk om regeringen inte svarar på kraven.

I Indonesien har det gått ännu hetare till. Även där har de av IMF påtvingade reformerna slagit mycket hårt, med bland annat en kraftig prisökning på basvaror. Indonesien är ett fattigt land som i 33 år styrts av den korrumperade diktatorn Suharto. Sedan februari har det inte gått en dag utan att landets studenter demonstrerat för lägre matpriser, stopp på korruptionen, och med större styrka över tiden: krav på Suhartos avgång. Under våren växte protesterna, och samlade till slut långt fler än studenter: arbetare, intellektuella, muslimer och kristna.

Suhartos marionett

I mitten av maj exploderade bomben, som ni säkert sett på TV: Upplopp och plundringar av varuhus ledde till att utlänningar och delar av den kinesiska minoriteten började fly utomlands. Till slut avgick Suharto, och utsåg sin vice president, Habibie, till ny president. Det var naturligtvis inget annat än ett försök att passivisera den demokratiska massrörelsen. Habibie är Suhartos marionett, och i princip är Suharto kvar vid makten.

Det återstår att se om massrörelsen låter sig nöjas med detta. För det krävs mer för att förbättra de sociala och ekonomiska villkoren för majoriteten av Indonesiens fattiga befolkning. Landet är fortfarande kvar i både militärregimens och IMF:s och den internationella storfinansens järnhårda grepp.

Ytterst handlar ju Asienkrisen om en rutten global världsordning.

HENRIK ALM

Gerillaframgång

Den största vänstergerillan i Colombia, FARC (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia) skördar just nu stora framgångar.

Vissa uppgifter tyder på att de kontrollerar hälften av landets territorium. I slutet av maj fritog de 320 fångar, varav många var fängslade gerillaledare, ur ett av landets många överfulla fängelser. Ett tecken på gerillans växande styrka är att hökar i USA har börjat varna för ett "vietnambakslag". Hökarna i Pentagon och USA:s kongress försöker legitimera en ökad inblandning i Colombia med motiveringen att begränsa knarkhandeln. Det vill säga, de vill slå mot de kokaodlande små-bönderna.

Rykten gör gällande att de försöker sätta ihop en internationell styrka mot "knarkgerillan". Inblandade länder skulle vara Chile, Argentina och Peru.

Men det finns även tecken på att det är USA:s underrättelsetjänst (CIA) som själv överdrivit gerillans framgångar.

Anledningen till yttranden som "Om inget drastiskt görs så kommer Farc att ha besegrad den reguljära armén inom fem år", skulle vara att ge bilden av Colombia som extremt instabilt för att på så vis legitimimera ytterligare militär inblandning.

LARS JOHANSSON

Farc har stridit i 30 år

FARC har funnits i över 30 år och har idag runt 15.000 beväpnade medlemmar. Gerillan har förklarat sig öppna för förhandlingar med den colombianska staten, men först efter att korruptionen runt presidenten Ernesto Samper försvinner i och med valet den 31 maj.

Hos den fattiga bondebefolkningen ökar antalet sympatisörer enligt DN och det finns ett enormt folkligt stöd för förhandlingar med gerillan. Det är de 100 000-tals småbönder som drabbats av flygvapnets besprutningar av deras koka-odlingar som blir allt radikalare. Gerillan försvarar småbönderna, men tar i sitt handlingsprogram starkt avstånd från knarkhandeln som de menar tillhör etablissemanget. CIA påstår att gerillan sysslar med knarkaffärer, något som inte kunnat bekräftas. Snarare hävdas motsatsen av USA:s förra ambassadör i landet. Gerillans tes om att landets elit inte tillåter åsikter till vänster om de två borgerliga partierna bekräftas däremot allt mer, enligt Magnus Linton. Den colombianska makteliten sysslar med mord i stor skala. Paramilitära högergrupper finansierade av staten och kapitalet. Den 17 maj mördades minst 20 personer i oljemetropolen Barrancabermeja av dessa statens terrorister. Nyligen mördades även advokaten och den kände vänsterprofilen Eduardo Umaña.

LARS JOHANSSON

Blodig första maj i Istanbul

Första maj i Istanbul i Turkiet var som vanligt blodig. Officiellt sårades ett 80-tal demonstranter och 500 arresterades enligt den anarkistiska gruppen Ates Hirsizi, eldtjuvarna. Om man räknar med de skadade som lyckades undvika att bli arresterade stiger siffran.

Trots egna problem skickar dock Eltjuvarna solidariska hälsningar och protester mot polisattacken mot Kafé 44 i Stockholm.

Demonstrationen i Istanbul samlade förutom fackföreningar även radikala grupper och studentorganisationer. Det var när de senare två skulle ta sig in på samlingsplatsen som kravallpolisen barrikaderade sig, körde igång vattenkanonerna och gick till plötslig attack.

Den anarkistiska delen av demon, bestående av 150 aktivister, klarade sig utan problem eftersom som den befann sig i den bakre delen av tåget.

Anarkisterna var bättre organiserade än förr om åren och Eldtjuvarna tror att det är ett resultat av diskussioner kring rörelsens uppförande i offentliga demonstrationer. I år var det mer allvar.

Den anarkistiska rörelsens ökande status märktes även på bemötandet från de andra socialistiska grupperna, med vilka man förut nästan slagits, som har blivit mycket vänligare. "Våra anarkistiska vänner" hördes nu även från de mest dogmatiska grupperna.

Turkiska militärpoliser.

Staten lurade danska arbetare

Ingen har förmodligen missat att en storstrejk pågick i Danmark från slutet av april och in i maj. En halv miljon arbetare la ner arbetet, huvudkravet var en sjätte semestervecka. I bakgrunden låg att de danska företagen (liksom även de svenska) gjort enorma vinster de senaste åren. Under förra året steg exempelvis värdet av de danska aktiebolagen med 43 procent. Arbetarna tyckte att de också hade rätt till en del av denna enorma vinst.

Storstrejken i Danmark var intressant av framför allt två orsaker.

För det första att strejken över huvud taget bröt ut. 22 av de 23 berörda fackförbunden ville acceptera medlarens bud, som bland annat skulle ge fyra procent i löneökningar. Men i Danmark, till skillnad från i Sverige, går avtalen ut på medlemsomröstning innan de skrivs under. Och medlemmarna tyckte inte att budet räckte. 56 procent röstade nej – ännu fler bland de unga medlemmarna. Och strejken var därmed ett faktum, trots att fackledningarna alltså var emot. Och många tveksamma vanns snart över. Flera demonstrationer och blockader genomfördes. Första maj-firandet i Köpenhamn slog rekord: mellan 100 000 och 150 000 demonstranter samlades.

Hård hets i media

Men samtidigt har förstås arbetsköparna utnyttjat situationen. De har vägrat förhandla om realistiska avtal, utan i stället inväntat att staten ska gripa in. Och i borgerliga media var hetsen förstås hård.

Men Danmarks arbetsmarknad skiljer sig också på ett annat sätt från den svenska. Här är det vanligast att parterna – reformistfacken och arbetsköparna – gör upp själva. I Danmark finns en lång tradition av ett statligt medlingsinstitut som lägger sig i konflikten. Och det har blivit allt vanligare att regeringen går in och agerar. Så skedde också i detta fall. Regeringen förbjöd helt enkelt storstrejken, men slängde samtidigt in en morot: två extra semsterdagar om året, som dock inte betalas av arbetsköparna utan med arbetarnas pensionsinbetalningar.

Kapitalet ohotat

Naturligtvis är det förjävligt att staten lägger sig i konflikter på det sättet. Förmodligen hade arbetarna fått igenom en sjätte semestervecka annars, för de hade starkt stöd och var kampvilliga. Och att LO respekterade förbudet är förstås också förjävligt, om än inte så förvånande, med tanke på hur reformistiska fack funkar.

Man undrar hur det ska gå med strejkrätten i framtiden. EU vill ha hårdare tag mot "vilda" strejker. I Sverige finns förslag om att begränsa rätten till bland annat solidaritetsstrejker. Och i Danmark, där det ännu är tillåtet, går sosse-regeringen in allt oftare och avbryter strejker.

Visst var det en framgång att strejken över huvud taget blev av. Men än står kapitalet ganska ohotat.

HENRIK ALM

Röd-svart första maj i Finland

Anarkosyndikalismen börjar nu även få fotfäste i vårt grannland på andra sidan av Österjön, vilket märktes på 1 maj där det rödsvarta inslaget var större en någonsin.

I Helsingfors demonstrerade 420 kamrater, 130 under anarkistiskt flagg.

I Oulo var anarkisternas tåg det enda och samlade 50 personer.

I Jyväskylä tågade 20-30 anarkister med finska reformistfacket och skrek slagord som "Klasskrig" och "Frihet".

I Tammerfors tågade anarkister och anarkosyndikalister tillsammans med andra vänstergrupper.

Hamnarbetarseger i Australien

Hundratals beväpnade poliser med hundar stormade den 7 april flera hamnar i Australien, och meddelade att 2100 hamnarbetare var avskedade på stubben, och skulle ersättas av strejkbrytare. Flera arbetare skadades i attackerna.

I bakgrunden fanns en lång konflikt mellan facket MUA (Maritime Union of Australia) och arbetsköparen, stuveribolaget Patricks, som ägs av Australiens bondekooperation. Med i spelet var också landets konservativa premiärminister John Howard, som stödde attacken och har drivit igenom en rad anti-fackliga lagar. Attacken hade planerats bland annat genom att utbilda legoknektar till hamnarbetare i Dubai! Men MUA svarade snabbt genom att upprätta strejkvakter och mana till solidaritet.

Det tog alltså inte lång tid efter att hamnarbetarna i Liverpool gav upp sin strejk (se D.A. 1/98) innan hamnarbetarna i Australien attackerades. Men till skillnad från i Liverpool fick MUA den här gången snabbt stöd av såväl australiska LO, ACTU, som ITF, Internationella Transportarbetarfederationen. Solidaritetsaktioner genomfördes snart ibland annat japanska och nordamerikanska hamnar, liksom av andra australiensiska arbetare.

Snart kom också uppsägningarna att prövas rättsligt. I slutet av maj beslöt en domstol i Brisbane att uppsägningen varit olaglig, och att arbetarna skulle återfå sina jobb. Domen överklagades, men avslogs ett par veckor senare. 10 000 hade samlats utanför domstolen och jublade när de fick beskedet. Segern är vår!

Men även om hamnarbetarna börjat återgå till jobbet finns några olösta konflikter kvar. 25 hamnarbetare är svartlistade och vägras tillträde till jobbet. Och arbetsköparen Patricks tillsammans med regeringen är fortfarande inställda på att krossa facket.

HENRIK ALM

Skolkamp nu!!!

...går du i skolan och är trött på att alla kör med dig, och säger åt dig och dina polare vad ni ska göra? Vi elever måste organisera oss fackligt och tillsammans göra nåt åt hur det ser ut! Vi är en grupp unga i SAC och SUF som bestämt oss för att det är hög tid att det börjar hända saker NU vad det gäller elevers rättigheter. Vi planerar att organisera en elevfacklig grundkurs i höst, och att ta fram ett informationshäfte med lagar och regler som gäller oss unga som jobbar i skolan. För det är ett JOBB att gå i skolan, fast jävligt dåligt betalt!

Hör av er till oss om ni tycker det är dags att det börjar röra på sig på eran skola!

Vi vill även komma i kontakt med alla skolgrupper (vi vet att ni finns!) på vänstersidan – vad ni har gjort, vad ni gör, och så vidare!

Ju fler kockar desto bättre soppa!!! Allt annat är bara antifacklig propaganda!

Jajamensan kamrater, det blir REVOLUTION I VÅR LIVSTID!!!

kramar & kamp

Elevgruppen
SAC-Syndikalisterna
Box 6507
113 83 Stockholm
Tel: 08-6733559

Ni som vill beställa SUF:s prima häfte "Skolkamp Nu!" skriver till (bifoga två frimärken):
Samordningsgruppen
Box 633
801 27 Gävle
Tel: 026-653423

DEBATT, BERÖM & SKAMLÖSA PÅHOPP

Skriv (kort!) till Direkt Aktion, Box 6507, 113 83 Stockholm. E-post: direkt.aktion@usa.net

Hur skiljer sig LO och SAC åt del II

Jag får börja med att tacka för Arwid Lunds snabba och förklarande svar, lite klokare om SAC blev jag och hoppas att andra blev det också. Men jag tänkte fortsätta att utreda detta problem samt förklara lite om LO som verkar ha försvunnit, vilket i och för sig inte är så konstigt, LO:s organisation kan vara lite snårig och i många fall inte göra så mycket väsen av sig, men det hoppas jag att vi kan ändra på. Märk att jag inte försvarar LO:s byråkratisering och det svek som LO-toppen ofta men inte alltid utsätter medlemmarna för.

För att börja jämföra SAC och LO tänkte jag gå stegvis uppåt med utgångspunkt från arbetsplatsen mot toppen. På en arbetsplats är LO organiserad i en klubb (lite olika benämningar finns, verkstadsklubb, personalklubb etc).

Motsvarande nivå finns i SAC:s sektioner. Klubb eller sektion får ses som liknande struktur. Arbetare på en arbetsplats sluter sig samman, oberoende av arbetsuppgifter. LO:s klubbar i samma förbund från olika fabriker inom ett geografiskt område samlas i avdelningar, till exempel bildar klubbarna från alla grafiska företag i Göteborgstrakten en avdelning, detta motsvarar er syndikatsnivå.

Efter detta har ni även ett LS för alla arbetare på en ort, en gemensam samlingspunkt. Detta har faktiskt LO också och det kallas för LO-sektionen och sammansluter de olika LO-avdelningarna på en ort. Strukturerna är slående lika, på ett sådant här teoretiskt plan – olika namn men samma funktioner. Över denna nivå har vi en sammanslutning centralt av alla i LO.

Den kritik som ni riktar mot att det inte finns någon LS-nivå är dock riktig ur ett synsätt, den gör nämligen inte speciellt mycket (i Göteborg är det formellt den som anordnar första maj-tåget som alltså inte är ett sossetåg i första hand utan ett tåg för alla LO-anslutna arbetare, fast det är mest sossar i tåget).

Strukturen av LO och SAC är alltså väldigt lika så det borde inte vara en orsak för att ha ett eget fack. Men den kritik som ni brukar föra fram om att vi inte strejkar, samt att avtalen oftast beslutas av LO-toppen, inte medlemmarna, att vi inte har lokal strejkrätt, är kritik som jag till fullo håller med om, det är inte alls bra, men jag anser inte att det är argument nog för att lämna den organisation som de facto organiserar ca nio av tio arbetare.

LO är allt annat än en kämpande och demokratisk fackförening, det håller jag med om. Men vad skulle vi inte kunna göra med denna organisation ni och jag, där ni med eran aktivism och kämpaglöd skulle kunna kämpa tillsammans med oss mot byråkrati och pampvälde. För ett fack som kämpar för medlemmarna och inte för företagen.

För övrigt så tycker jag att du gör en lite för lätt analys av Seven Eleven-kampen. Det den i grunden handlade om var inte en kamp mellan två LO-förbund om vem som skulle teckna kollektivavtal, utan om rätten att företagen efterlever de redan tecknade avtalen, vilket Small shops (ägaren till Seven Eleven) vägrade att acceptera, samt rätten att över huvud taget få teckna kollektivavtal, liknande den kampen som fördes mot Toy's 'R' Us där Handels faktiskt vann.

Kamratliga hälsningar
Martin Åhman
Medlem i Socialistiska Partiet Göteborg och Grafiska fackförbundet

Svar: Det är hårt därute och det krävs mycket kamp mot kapitalet för att vi över huvud taget ska vinna något. Frågan är om det är så konstruktivt att dessutom kämpa mot sin egen organisation – det räcker liksom ändå.

Den avgörande skillnaden mellan LO och SAC är att det är medlemmarna som bestämmer i SAC. SAC kan inte utveckla ett pampvälde mot medlemmarnas vilja, för då kan medlemmarna alltid avsätta toppen. Visst finns det formella likheter i organisationernas uppbyggnad (men en skillnad är att LS inte bara samlar "arbetare", utan även tjänstemän och akademiker, som i den reformistiska rörelsen organiseras i TCO respektive SACO) men där det i LO finns en beslutsordning som går uppifrån och ned, är det i SAC tvärtom. Sektionen är självstyrande gentemot syndikatet, som i sin tur är självstyrande gentemot federationen. LS är självstyrande gentemot SAC och så vidare. I LO däremot måste en klubb för att kunna vidta stridsåtgärder ha godkänt uppifrån.

Visst, sånt går i teorin att ändra på. Visst finns det en styrka i att LO organiserar nära 80 procent av arbetarna, medan SAC bara har 10 000 medlemmar. Syndikalismen får inte bli en organisationschauvinism, som i första hand går ut på att bevara den egna organisationen. Men skulle vi verkligen göra mer nytta i LO? Och börja slåss med fackpampar i stället för att gå direkt på kapitalet?

Angående Seven Eleven och Toys "R" Us; kraven som facken riktade mot dessa företag var till stor del bra. Men i det första fallet blev det som bekant en strid mellan två fackförbund om vem som skulle organisera de anställda (borde de inte få välja själva?), och det andra fallet var principiellt intressant: Handels stred för att Toys "R" Us skulle underteckna kollektivavtal. Stridsåtgärden var strejk och blockad. Det innebär att arbetarna genom att vinna kampen också sa upp sin strejkrätt (fredsplikt ingår i kollektivavtalet). De stred för många bra saker, men sa samtidigt upp möjligheten till framtida strider. Om Toys "R" Us fortsätter att jäklas med arbetarna – vad gör de då?

Henrik Alm

Syndikalismen dras i smutsen

Jag protesterar mot att syndikalismen dras i smutsen på första maj i Malmö! Frustrerade borgarbarn ska ge fan i att bete sig som idioter! Att ta till Baader-Meinhof-metoder vilka är helt främmande för svensk arbetarrörelse gagnar bara syndikalismens motståndare, kolla upp vad det är för folk som driver på i den här riktningen så ska ni se att det är en grupp politiskt mycket förvirrade människor.

Kampen mot polisen, vilken barnslig paroll, som dessutom är så jävla felaktig. Man måste för jisse namn kunna se vilken som är huvudfienden i Sverige och övriga världen. Jag skäms över att unga människor så lätt låter sig provoceras att ett fåtal virrhjärnor – vem ärenden går de förresten?

Bo Högrelius
Malmö

SUF var inte med och arrangerade demon

Syndikalistiska Ungdomsförbundet (SUF) har tillsammans med Antifascistisk Aktion (AFA) och Autonomt Motstånd blivit felaktigt utpekade som arrangörer till första majdemonstrationen som gick under namnet "Revolutionär första maj" i Malmö i år. Arrangörerna var "Första majgruppen" och ingen annan. För det första kan man inte utpeka hela SUF som arrangörer för något som hänt i Malmö, eftersom lokalklubbarna har självbestämmanderätt och därmed också eget ansvar för det som händer i deras stad. För det andra har varken SUF-Malmö eller de övriga organisationerna organiserat demonstrationen vilket kunde läsas i flera dagstidningar. Om individer i SUF-Malmö var på demonstrationen så är det deras ensak och inte SUF-Malmös. I Sydsvenska Dagbladet 3/5 kallades vi även för Syndikalisternas ungdomsförbund. Vi antar att de med syndikalisterna menar SAC. SAC är en syndikalistisk fackförening som inte heller hade någonting med demonstrationen att göra. Vi är definitivt inte SAC:s ungdomsförbund, dock har vi en del gemensamt med dem och samarbetar gärna. Med detta inlägg tar vi varken ställning för eller emot demonstrationen utan visar bara på några felaktigheter som förekommit i rapporteringen kring första maj. Vi har även valt att inte ta upp de felaktigheter angående händelseförloppet som florerat i media.

SUF-Malmö

”Syndikalisterna i **Katrineholm** hade sitt lilla demonstrationståg före det stora (s)-tåget. De flesta var unga människor. Deras slagord löd 'Inget jävla sossetjafs, arbetarklass mot överklass!' Vilken genial enkelhet! Kommer man ihåg detta kan man inte orientera fel.”

Så skriver en insändarskribent i Katrineholms-kuriren om nybildade SUF-Katrineholms första majdemonstration.

I **Kalmar** ordnade Kalmar Autonoma-SUF tillsammans med kamrater från kringliggande orter en demonstration som samlade ett 60-tal deltagare. Demonstrationen filmades av polisprovokatörerna. Efter demon följde trevlig fika i den soliga stadsparken och kontakter mellan klubbarna togs inför framtida samarbete (region OST?).

Malmös syndikalister höll ett torgmöte på Gustavs Adolfs Torg på dagen och på kvällen en fest på Durruti Bar. Däremellan hände en hel del annat i Malmö som du kan läsa om på annan plats i tidningen.

I vintras drog ett gäng ungdomar igång SUF-**Västervik**, på första maj hade de sin första demonstation. Med svarta fanor tågade SUF:arna i Västervik bakom sossarnas förstamajtåg. I **Göteborg** demonstrerade 700 syndikalister. Tal hölls från LS, anarkafeministerna och SUF. 11:årige Alfred von Matérm körde den gamla Sex Pistols-hiten ”Anarchy in the UK” på elgitarr i Bältesspännarparken.

Pappers avdelning 74 demonstrerade i år utan sossarna i **Jönköping**. I stället tågade de tillsammans med KPML(r), RKU, Jönköpings LS, SUF-Jönköping, Vänsterpartiet och Ung Vänster i ett ”enat vänstertåg” som samlade 420 personer. Många i demonstationen var ungdomar och ett av de populäraste slagorden löd Socialdemokrati – klassförräderi. På kvällen ordnade ”Enad vänster-ungdom” en drogfri fest på kulturhuset.

Även i **Halmstad** riktades skarp kritik mot sossarna. I sitt tal sa en av SUF:arna:

– Vår demonstration är inte något socialdemokratiskt tjafs. Sossarna har för länge sedan begått klassförräderi mot arbetarklassen.

85 personer slöt upp i tåget – en snygg kurva, för 1996 var de 4 och 1997 var de 65 personer. SUF växer i Halmstad, det retar både polisen och de lokala nazisterna som försökte störa demon och ta foton. Men SUF-arna i Halmstad stod enade och ingen ställde sig i vägen för demon.

Borås LS och SUF-Borås samlades vid vattentornet där tal hölls av David Palmroth om social och ekonomisk rättvisa. Och Schengenavtalet ifrågasattes.

Revolutionär picknick

Under parollen ”Åt helvete med klassamhället” tågade SUF-arna i **Enköping**. Trots att det bara var 22 demonstranter i tåget var stämningen hög. Efter demonstrationen blev det revolutionär picknick i Skolparken.

”För arbetarnas rätt” var parollen för syndikalisterns första maj-demo i **Linköping** som samlade 40 personer. Vänstertåget i **Lund** där SUF-Lund tillsammans med en mängd vänster- och solidaritetsorganisationer deltog, samlade hela 800 personer -sossarna fick bara ihop 200 pers! 75 personer gick i det svart-röda blocket i vänsterdemon bakom banderollen ”Folkmakt – Borgarslakt”.

På många håll runt om i Sverige provocerade polisen våra demonstrationer, **Uppsala** var inget undantag. Strax innan tåget skulle avgå körde polisen över syndikalisternas fanor. Uppsala LS, SUF-Uppsala och Uppsala Studentsyndikat tågade under parollerna ”Stoppa Schengen”, ”Stoppa våldtäktspropagandan – porr dödar” och ”Stoppa samhällets högervridning – För en socialism i frihet”. 150 personer deltog i demonstrationståget och ännu fler kom på den fest som arrangerades på kvarterskrogen Kvarnen på kvällen.

Internationalen på mungiga i Luleå på första maj.

Firandet i **Stockholm** började vid de spanienfrivilligas monument La Mano på morgonen. Där höll en mängd vänsterorganisationer tal, bland annat Linda Wagenius från SUF-Stockholm. Hon påpekade att vi idag kämpar efter samma princip som i Spanien 1936, nämligen ”Vinn kriget och genomför revolutionen”. Efter en del jidder med den kravallälskande polisen gick sedan den anarkistiska demonstration på 400 personer till Sergels Torg för att ansluta sig till syndikalistdemonstrationen. Där underhöll bland annat SUF-Stockholms första maj-kör och Dharana Favilla från SUF-Botkyrka/Skärholmen höll ett peppande tal. Solen sken och det var riktig revolutionsstämning när 1500 pers tågade från Sergels Torg till Stortorget. De flesta gick sedan iväg till den beryktade sillunchen på Kafé 44 som efter några timmar blev avbruten av en våldsam och ogrundad polisrazzia. På kvällen hade Stockholms LS, Botkyrka LS, Skärholmens LS, SUF-Stockholm och nybildade SUF-Botkyrka/Skärholmen fest i Huddinge. 300 personer dansade och festade hela natten. Kvällen höjdpunkt var Robert Blom (klasshat!).

Ljusdals Ungsyndikalister (LUS) och Ljusdals LS fixade för första gången ett eget demonstrationståg på första maj. Sossarnas tåg var tyst som graven förutom ett gäng från musikskolan som spelade ”Internationalen”. Det var betydligt mera ös i syndikalisternas tåg som gick under parollerna ”För medborgarlön” och ”Mot Schengenavtalet”. Efter demonstrationen samlades alla på ”solhuset” för fika och föreläsning av Stefan De Vylder. Han tog upp globaliseringens effekter och ifrågasatte hela den nyliberala ”utopin”.

Även detta år vajade de svart-röda fanorna på Joe Hillgården i **Gävle**. ”Rädda Välfärden – avskaffa kapitalismen” och ”För en frihetlig socialism” var parollerna för det frihetliga tåget. Anarkosyndikalistisk Ungdom-Gävle och Gävle LS blev med sina 100 personer dubbelt så många som vänsterpartiet. Det bjöds på underhållning av elever från cirkusskolan och teater av Tomas Widman. I ASU:s tal lästes 1:a maj-krönikan som fanns i förra D.A upp och Lena Barrow från Sandvikens LS gick till hård attack mot överklassens parasiter.

Strömmen stängdes av

”Enad Vänster” (SUF, Socialistiska Partiet, KPLM(r), Iranska Tudeh Partiet och RKU) i **Umeå** samlade 350 personer i sitt tåg. Under dagen var det även föredrag, fika och på kvällen en spelning med banden Jet Stream Tensions, Metal Workers och Hela Huset Skakar. Från de flesta talarna från vänsterorganisationerna var det sedvanlig vänsterretorik med alltför mycket gnäll. SUF och i synnerhet Socialistiska Partiet avvek från ”vänstergnället” och utslungade istället peppande fraser.

– Låt oss återuppväcka 68-revoltens anda med demonstrationer och ockupationer av fabriker och universitet! löd en bit ur Socialistiska Partiets tal.

Internationalen ackompanjerad av mungiga och speldosa kunde **Luleås** syndikalister lyssna till i vårsolen i Stadsparken. Gratis fika och mat, bokförsäljning, tal från Luleå LS och Johan Dahlberg från SUF-Luleå var andra inslag i firandet. På kvällen ordnades en spelning i Folkets Hus som lockade 112 personer och en polis som stängde av strömmen eftersom ”tillstånd saknades”. Men det gjorde inte så mycket för spelningen var i princip slut. Följande band spelade: D.S 13 och Seperation (Umeå), FOAD (Luleå/Boden), Pöbeln, Syttyvä, Krossat Kranium (Luleå). Allt överskott från konserten (2.800 kr) kommer att gå till IWW i Sierra Leone.

Bo Rasmusson

Artikeln är byggd på rapporter från SUF-klubbar.

Se upp i valrör

En rad partier kommer att göra sitt bästa för att göra invandrarfientlighet till en valfråga i höstens val. De är små eller nya, men kan i värsta fall skrälla. Det gäller kanske i första hand Sveriges Pensionärers Intresseparti (SPI) med reaktionära TV-åklagaren Brynolf Wendt i spetsen, och Ian Wachtmeisters "Det Nya Partiet" (d). Och i Skåne laddar en koalition av invandrarfientliga partier – Skånes Väl – inför valet.

Den invandrarfientliga rörelsen har sakta förändrats. För inte många år sedan var det bara små rasistiska/nazistiska extrempartier som talade om invandringsstopp, återvandring och "hot mot den nationella kulturen".

Men en rad slipade och ofta högutbildade debattörer har ruvat i vassen och bidat sin tid. Nu börjar dessa få allt mer politiskt inflytande, om än inte i de etablerade partierna. Mer om det senare.

Ny demokrati tog i våras steget fullt ut och inledde ett samarbete med rasistiska/nazistiska Konservativa Partiet (tidigare Hembygdspartiet). Men dåvarande partiledaren John Bouvin tycks ha gått längre än vad partiets kommunala avdelningar var med på, och Bouvin avsattes nyligen som partiledare.

Ingen ljus framtid

Ny Demokrati kommer förmodligen inte att kunna närma sig fyra procent i riksdagsvalet, trots att de fortfarande har rätt mycket pengar. Partiet har inget förtroende kvar efter alla ledarbyten, uteslutningar och allmänna tokerier. Men i vissa kommuner har de fungerande verksamhet och kan nog bli återvalda.

Och efter att Ny Demokratis samarbete med Konservativa Partiet har upphört, lär knappast dessa gamla nazister gå någon ljus framtid till mötes.

De är **små**
De är **höger-populister**
De är **rasister**

Satsar hårt

Sverigedemokraterna (SD) lever sitt egna lilla liv. De sitter fortfarande i tre kommunfullmäktige (Höör, Dals Ed och Ekerö), och de har enligt egen utsago 25 fungerande lokalgrupper och har hittills samlat in över 200 000 kronor till sin valfond. Enligt uppgifter ska de bege sig ut på valturné under sommaren, och kommer säkert att mötas av motaktioner. De satsar hårt på vissa orter, som Haninge söder om Stockholm. Men det är knappast troligt att de kommer att slå igenom i höstens val.

De stora hoten i höstens val finns snarare i SPI, (d) och Skånes Väl.

Henrik Alm

Det Nya Partiet (d)

(d) är ett populistiskt parti långt ute på högerkanten. Som Direkt Aktion tidigare berättat (nr 1/98) vill de till exempel ha lagstadgad läxläsning, bort med all positiv särbehandling av kvinnor, invandrare och homosexuella, och hårdare tag mot fackföreningarna. De påstår sig vara varken höger eller vänster, men deras partiprogram visar att de i sin ekonomiska politik är rent nyliberala. Skatterna ska sänkas, småföretagande underlättas, arbetsrätten och de arbetslösas villkor försämras och så vidare. För ungdomar ska betyg införas i allt (det vill säga även ordning och uppförande) och sysselsättningsplikt – skola eller arbete – för alla under 19 år.

Ian Wachtmeister, Det Nya Partiet, som värvat den svenska kulturrasismens "intelligentia".

"Intellektuell rasism"

Men det verkar som att de framför allt kommer att satsa på flyktingpolitiken inför valet. Till sin hjälp har Ian Wachtmeister tagit Jan Elfversson och Ingrid Björkman, två ökända flyktingdebattörer som skrivit böcker och bedrivit påtryckarverksamhet på regeringen. De antas ha ingått i den kulturrastiska tidskriften och föreningen Fri information, som var den grupp som bröt isen för en mer "intellektuell" rasism i Sverige i början på 90-talet. Och de utgör tillsammans med gymnasieläraren Åke Wedin (som arbetar på Rudbecksskolan i Örebro) Samfundet för nationell och internationell utveckling, som bland annat gett ut

Fortsättning på s. 20

elsen!

FOTO: TOMMY NILSSON

Ute i Europa växer högerextremismen med sina krav på "fransmän först", "tyskar först", "belgare först" och så vidare. I Sverige växer nu antalet partier med kravet "svenskarna först". Än så länge är de i startgroparna och små. Det måste vi se till att de förblir.

D.A. kommentar

Fel svar på berättigat missnöje

Det Nya Partiet, Sveriges Pensionärers Intresseparti och Skånes Väl drivs alla av människor med erfarenhet av politiskt ränksmideri. De har med kändisar för att lättare få uppmärksamhet i media. De gör allt för att framstå som oppositionella och demokratiska, det vill säga de försöker spela på det berättigade allmänna missnöje som finns i samhället – ett missnöje mot arbetslöshet, nedskärningar, korrumperade politiker och brist på framtidstro i en orolig värld.

Bistånd och flyktingpolitik inte samma sak

Men dessa partier ljuger och hycklar.

De talar inte om vilka som verkligen kommer att gynnas av deras politik. Inte "alla". Inte ens "alla svenskar". Inte arbetare, kvinnor eller ungdomar. Inte pensionärer heller.

Utan den vita, manliga medel- och överklassen.

Visst är det fint att högerextremistrerna i (d) bryr sig så mycket om tredje världen att de vill utbilda folk därifrån och skicka bistånd. Men vad har det med flyktingpolitiken att göra – egentligen?

Flyktingpolitiken handlar om att ge människor som flyr från förtryck en chans att bygga upp ett nytt liv i ett land där de inte förföljs. Biståndspolitik handlar om att bygga upp de fattiga länderna i tredje världen (eller så motiveras det i alla fall – i själva verket handlar bistånd ofta om att säkra profiter åt västerländska företag). Genom att knyta ihop dessa två frågor försöker (d) och andra partier ge en fin och legitim motivering åt vad de egentligen menar: "Ut med svartskallarna!".

Rädsla för mångkultur

Vad de egentligen är oroliga över är vad som på 30-talet kallades "rasblandning". Men nu kallar de det istället för "mångkultur". De säger att människor från olika kulturer inte kan leva i fred tillsammans. Se bara på Jugoslavien!, säger de, och förtränger att det finns hundratals exempel på där "mångkultur" inte lett till krig.

De påstår att vi inte har råd att ta emot utlänningar. Att det "är regel snarare än undantag att invandrare är kriminella". Allt det där är förstås lögn.

Sverige har aldrig varit så rikt som idag. Sveriges BNP sjönk visserligen i början på 90-talet, men är nu högre än någonsin förut. Så pengar finns det – men jävligt ojämnt fördelat. Men självfallet är det inte det som räknas. Människovärde kan inte mätas i pengar. Även om vi vore fattigare – skulle vi då ha "rätt" att utestänga folk som flyr för sitt liv?

Och det här med att invandrare är kriminella. Det är förvisso sant att invandrare är överrepresenterade på svenska fängelser, men allt det där går att förklara utan att bli rasist. För det första är invandrare inte överrepresenterade om man i stället för att dela upp dem efter härkomst talar om klasstillhörighet. Invandrare tillhör ju i väldigt hög grad "underklassen" (jag hatar ordet, men va fan) och underklassen torskar för fler brott än medelklassen och överklassen. Och det är väl om något ett bevis för att vi lever i ett kriminellt samhälle, och att det inte är underklassen som stiftar lagarna. För det andra finns det mycket som tyder på att invandrare döms hårdare för samma brott än infödda, alltså att det finns inslag av rasism i rättssystemet. För det tredje finns det en internationella ligor som smugglar saker över gränserna. Några av dem åker dit i Sverige och hamnar på svenska fängelser, utan att de för den delen försökt "invandra" till Sverige. Och så vidare.

Så vad skulle hända om högerextremisterna får stöd för sina krav? Det skulle bli mer eller mindre stopp vid gränserna. De som trots allt tillåts komma hit får ingen chans att bygga upp ett nytt liv i Sverige. När som helst kan de tvingas tillbaka till ett osäkert liv i hemlandet. Om de fått barn som växt upp i Sverige rycks de upp med rötterna. Om någon gör ett brott, vilket antagligen skulle vara ett av få sätt för invandrare att överleva i detta nya samhälle, ska de genast skickas tillbaka och förbjudas återvända.

A- och B-lag

Allt det är här är så jävla sjukt och människofientligt att det inte finns.

Det handlar om att dela upp människor i A- och B-lag. Vissa får böter om de snattar, andra utvisas. Vissa har rätt till hjälp från samhället om de förlorar arbetet, andra utvisas. Trots att alla betalar skatt. Trots att alla är människor.

Och det skulle splittra upp kampen här hemma. Svenska arbetare ställs mot invandrare. De ska bekämpa varandra allt medan högerextremisterna genomför sitt övriga program – lägre skatter för de rika, hårdare tag mot facket, minskad välfärd, mer snutar etc.

Det finns mycket mer att säga om detta. Men vi nöjer oss med:

Proletariatet har inte något fosterland.

HENRIK ALM

böckerna Flyktingpolitik i analys och Flyktingpolitikens andra steg.

Brottslingar ska utvisas

(d):s flyktingpolitik sammanfattas så här i partiprogrammet:

· Uppehållstillstånd ska bara beviljas kvotflyktingar och flyktingar som uppfyller kraven i FN:s flyktingkonvention.

· Tillfälliga uppehållstillstånd blir huvudregel. När förhållandet i hemlandet så medger ska man återvända för att med vår hjälp bygga upp sitt land.

· Permanent uppehållstillstånd blir aktuellt först när det visar sig att återvandring inte är möjlig eller att förändringen i flyktingens hemland dröjer allt för länge. Sådana flyktingar ska inlemmas i det svenska samhället.

· Uppehållstillstånd för anhöriginvandring med anknytning till personer som redan finns i Sverige beviljas endast om den anhörigas försörjning är tryggad på annat sätt än med svenska skattemedel.

· Bevakningen vid gränserna ska skärpas. Människosmuggling och illegal invandring ska beivras.

· De som inte kan styrka sin identitet ska avvisas direkt. Falska identitetshandlingar är urkundsförfalskning.

· Alla brottslingar ska utvisas.

· Alla asylbeslut ska tas inom tre månader.

I slutet av april höll Wachtmeister, Elfversson, Björkman och Lars Berglund, en före detta intendent på Östasiatiska muséet, presskonferens i Stockholm. Den refereras i tidningen Norrskensflamman-Information 18/98.

Valturné i sommar

Partiet vill bland annat att biståndet kopplas till "återvandring" och att politiska flyktingar bara ska få stanna i Sverige om de lovar att flytta tillbaka, enligt Elfversson efter max 8-10 år.

– Det tillfälliga uppehållstillståndet ska vara kopplat till studier och praktik i Sverige som sedan ska användas i den bygd varifrån flyktingen kommer. Det ska bli slut på "mercedesflyktingarna"!, sa Ingrid Björkman, och fick det nästan att låta som något progressivt.

Och de som inte kan återvända på grund av läget i hemlandet?

– De måste inlemmas och assimileras i det svenska samhället på ett demokratiskt sätt så att de har befolkningsmajoriteten bakom sig, fortsätter Björkman.

(d) planerar att besöka 100 orter i Sverige under sommarens valturné. När detta trycks har vi inga närmare uppgifter om var och när, men på (d):s hemsida utlovas information om turnén framöver: www.detnyapartiet.com

Sveriges Pensionärers Intresseparti

Det andra stora hotet på extremhögerkanten, Sveriges Pensionärers Intresseparti, blev förmodligen smått nervösa över (d):s "seriösa" framtoning i invandrarfrågan, och sammankallade till ett möte om SPI:s flyktingpolitik i Uddevalla i maj. Även det mötet refererades i Norrskensflamman (nr 20/98). Det var partiledare Brynolf Wendt, känd som den ärkereaktionära åklagaren i TV4:s "Efterlyst", som stod för talandet tillsammans med partisekreteraren Lars G. Andersson och Uddevallas lokala ordförande Arne Bagge.

SPI:s flyktingpolitik är mer eller mindre en blåkopia av (d):s. En snävare defintion av ordet flykting ska tillämpas, bara tillfälliga uppehållstillstånd ska ges, anhöriginvandringen i princip stoppas, och "återvandring" till hemlandet underlättas.

Även SPI vänder sig mot alla former av positiv särbehandling, invandrare som begår brott ska få hårdare straff än svenskar alternativt bli utvisade till sina hemländer.

"Nigerianer är mulåsnor"

SPI hycklar dock inte på samma sätt som (d). Där Wachtmeister och anhang närmast försöker motivera sitt program med vad som är bäst för de länder som människor flyr ifrån, är det oron för "multikulturen" som motiverar SPI.

– Sverige har blivit stolligt. Det var inte det mångkulturella samhället som jag svor att offra mitt liv för när jag gjorde min värnplikt utan för mitt fosterland, säger Wendt. Han drar sig inte för rent rasistiska liknelser.

– Andelen utländska medborgare som begår brott är för stor. Ta nigerianerna som exempel. De är mulåsnor kort och gott med kondomer med narkotika i tarmarna.

Eller när han säger att "det är mer regel än undantag att invandrarungdomar redan vid tio till fjorton års ålder är kriminella".

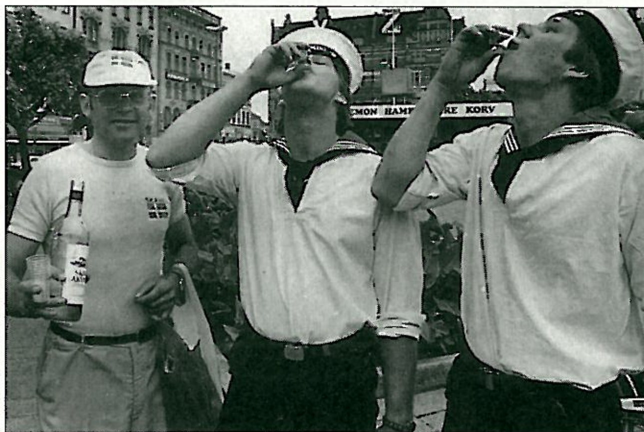
Sveriges väl

SPI påstår själva att det är ett tvärpolitiskt parti över blockgränsen. Men av mötet i Uddevalla och partiprogrammet framgår tydligt att det är ett högerextremt parti. "Politikerförakt, skattesänkningar, mer poliser på gatorna, hårdare straff och skärpt invandrar- och flyktingpolitik", sammanfattar "Flamman". De vill ersätta den allmänna värnplikten med yrkesmilitärer, förbättra företagsklimatet och sänka förmögenhetsskatten.

– Sveriges väl framför allt är vårt valspråk, säger Wendt.

– Vi måste lyfta invandrar- och flyktingpolitiken till valfråga tillsammans med kärnkraften och pensionärernas förhållande i detta land. Vi skall köra det vanvettigt, avslutade han.

Hittills är det bara SPI av högerpopulisterna som börjat synas i opinionsundersökningar. I SIFO:s väljarbarometer för april låg de på knappt en halv procent av partisympatierna.

Skånepartiets Carl P Herslow på det glada 80-talet, en av många högerpopulister i Skånes Väl.

Skånes Väl

Skånes Väl är ett valförbund av de högerpopulistiska och invandrarfientliga partier som frodas i den skånska myllan. Där ingår till exempel Sjöbopartiet, med den riksbekanta Sven-Olle Sjögren i spetsen. Dessutom Centrumdemokraterna, Skånepartiet, Framstegspartiet i Åstorp (känt genom "Ica-Harry" Franzén) och Kommunens Väl i ett antal kommuner.

De är rätt tossiga i sin framföring, men har en viss popularitet i Skåne. Tillsammans fick invandrarfientliga och högerpopulistiska partier 51 kommunala mandat valet 1994.

Skärpta krav

Skånes Väl säger att de inte kommer att ställa upp i riksdagsvalet, men satsar på att komma in i Regionförbundet Skåne (landstinget), där Sjöbopartiet redan sitter. Sjöbopartiet säger att "det är tänkbart att det ändå skapas någon slags riksdagslista där Sjöbopartiet medverkar".

Skånes Väl har ett väldigt kortfattat gemensamt program. Där står i alla fall att "utvisningar skall tillämpas i större utsträckning än för närvarande", de "förespråkar effektiva återvandringsprogram kopplade till utvecklingsbistånd", "stopp för flyktingar utan skyddsbehov" och "skärpta krav för svenskt medborgarskap".

Sjöbopartiet har en informativ hemsida: <www.geocities.com/CapitolHill/7396>. Där "varnar" de för mångkulturalismen och hänvisar till "folkmajoritetens åsikter", och kräver en strikt tillämpning av 1951 års Genèvekonventions flyktingdefinitionen. Asylinvandringen ska inte bara styras av flyktingsituationen i omvärlden, utan också av förhållandena i Sverige. Finns det inte jobb och bostad åt alla, ska de skickas tillbaka. Obligatoriska HIV-tester ska genomföras.

Anna-Lena Lodenius och Per Wikström skriver om nazister åt polisen FOTO: TOMMY NILSSON

Vem skriver de om nästa gång?

Våren 1996 gav rikspolisstyrelsen författarna Anna-Lena Lodenius och Per Wikström uppdraget att göra en sammanställning om svensk rasism och brottslighet kopplad till rasism.

I december förra året kom en omarbetad upplaga ut till allmänheten, boken *Vit Makt och Blågula Drömmar.* För den som snabbt vill få lite baskunskaper om olika svenska rasistiska grupper och deras historia rekomenderas boken, då den är en av de bättre "uppslagsböcker" av det här slaget.

Bokens "faktadel" har relativt hög sanningshalt. Men precis som vanligt hittar vi grova överdrifter och en slags demonisering av enskilda fascister och organisationer. Jag undrar varför vissa grupper överhuvudtaget tas upp i boken, då de aldrig funnits annat än i ett par hobbyführers hjärnor!

Skiljer inte höger från vänster

Det läskiga med Lodenius och Wikstöm är att de inte gör någon åtskillnad mellan vänster och höger. Lodenius har inte bara skrivit om extremhögern utan även gjort "dokumentärer" om militanta antifascister, där hon gjort allt för att smutskasta dessa. Wikstöm har skrivit artiklar om det som SÄPO kallar "det autonoma nätverket" i Brottsförebyggande Rådets tidning. Vem vet, nästa gång kanske rikspolisstyrelsen beställer en bok om några helt andra...

BO RASMUSSON

Vit Makt och Blågula Drömmar. Anna-Lena Lodenis och Per Wikstöm. 1997.

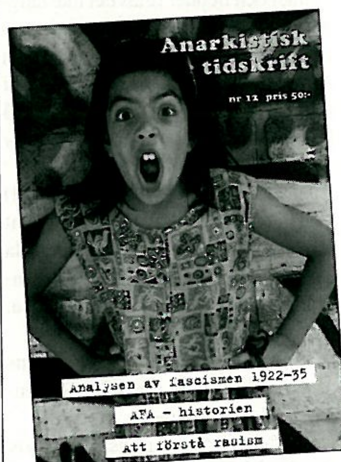
recensioner

böcker blaskor skivor filmer

Comeback för Anarkistisk Tidskrift

Lagom till 1 maj och Brandfestivalen dök ett nytt nummer Anarkistisk Tidskrift (nr 12) upp. Det var tre år sedan sist. Då 1995 hade redaktionen tröttnat, det blev för mycket jobb på för få människor. Comebacken är lovande; fascismen analyseras utifrån mellankrigstidens icke-stalinistiska vänsters ståndpunkter – kolla gärna in den italienska marxisten Antonio Gramsci och hans teorier kring begreppet hegemoni – för att kompletteras med teorier kring patriarkatet, familjen och rasismen.

20-talets analys av fascismen som fenomen kantrade åt att se den alltför mycket som ett kapitalisternas försvar mot den revolutionära vänstern. Ekonomin stod centrum för analysen och skymde en full förståelse. Genom att bland annat ta in genusaspekten i analysen, så visar

författaren Magnus Hörnqvist att män även ur arbetarklassen och medelklassen hade en del att vinna på fascismen som just män. Männens priviligierade roll i patriarkatet hade hotats alltmer av en växande kvinnorörelse runt sekelskiftet, vilket gör det möjligt att delvis prata om fascismen som en organiserad backlash mot kvinnorörelsen.

Artikeln är lång och kan säkert uppfattas som lite svår, ändå är den förvånansvärt lättfattlig i förhållande till djupheten i resonemangen.

Mer rak är artikeln om 90-talets AFA av Olle Meurling som avslutar häftet. Historien spåras från Stoppa Rasismen på 80-talet, via Bevara Sverige Blandat till AFA:s födelse 1993 och dess verksamhet fram tills idag. Olle betonar att AFA inte har låtit militansen stiga dem åt huvudet (att de bestämmer det po-

Kräk från säk

Vad ska säkerhetspolisen göra när vanliga snuten tar över dess arbete: att trakassera flyktingar och politiska motståndare inom landet? Det är en av frågorna som SÄPO inte tar upp i sin årsrapport för 1997. Den är onödig. Lyser ljuset grönt då kör man. På omvägar har vi fått höra att avdelningen för författningskyddet, dom som trakasserar oss, är den enhet som växer snabbast inom SÄPO.

Det är länge sedan den revolutionära vänstern var så uppmärksammad.

En fråga som SÄPO däremot brottas med är vad man ska göra när det kommunistiska spöket inte finns längre, när Kina är en stabil handelspartner och de muslimska fundamentalisterna befinner sig lite för långt bort för att bli ett akut problem.

Det enda spionage som ökar idag är det från "våra" vänner i NATO och västvärlden, vilket har med en omorientering från militära mål till spionage och underrättelseverksamhet kring ekonomiska frågor. Några vänner och fiender finns det inte längre i denna skuggvärld. Allierade spionerar på varandra och varandras företag. SAF har till och med gått ut offentligt och klagat på att SÄPO både försvarar dem dåligt och ger dem dåliga informationer.

SÄPO skriver själv att säkerhetshotet inte är "lika stort idag som under 1980-talet", men drar självklart inte någon slutsats om att minska ner sin verksamhet. Nej, nej hoten har ju bara ändrat karaktär.

När det gäller den internationella terrorismen erkänner man vidare att "utvecklingen under 1997 har dock präglats av att dåden i huvudsak utförts i de geografiska områden där konflikter pågår, medan få större internationella dåd inträffat". Men självklart vill man fortfarande inte nedrusta sig själv.

Och om de utomparlamentariska nazisterna sägs att det samlade antalet medlemmar inte ökar och att de är marginella företeelser som inte utgör något hot mot det etablerade samhället och dess "kraftfulla avstånd". De parlamentariska nazisternas framgångar tonas också ned med motiveringen att det visst finns länder där de fascistpartierna minskar i procent. Men trots den överoptimistiska tonen vill man inte avveckla sin verksamhet.

För som tur är har de författningsskyddet att tänka på: "Under året har framför allt Antifascistisk Aktion (AFA), Syndikalistiska Ungdomsförbundet (SUF), Folkmakt och militanta djurrättsaktivister utmärkt sig genom olika former at utåtriktad verksamhet". Smaka på ordet: *utåtriktad verksamhet*. Hemskt va?

Därefter görs allt för att koppla ihop demonstrationer och flygbladsutdelningar med brandbombsattentat. SÄPO drar alla grupper över en kam i ett försök att marginalisera alla dessa grupper i klump. Samtidigt blir de knappast ledsna om de lyckas splittra oss. De vet att skillnaden är stor mellan öppna och breda SUF och en stängd aktionsgrupp som jobbar med till exempel djurrätt.

Intressant är att de försöker få in alla grupper i en och samma rörelse: "det autonoma nätverket". Kom ihåg att det var SÄPO som myntade begreppet.

LARS JOHANSSON

Säpos årsrapport. Säpo 1998. Rapporten kan beställas gratis från rikspolisstyrelsen.

---

litiska målet innan de väljer medel) och att de dessutom har breddat kontaktytorna – utan att använda sig av dolda dagordningar – med andra sociala rörelser på gräsrotsnivå. Och det är ju bra.

Mellan dessa båda artiklar finns dessutom en lång artikel av legenden Ted Nordstrand.

LARS JOHANSSON

Anarkistisk Tidskrift. Nr 12.

Enkelriktning i media

TV håller fast den symboliska ordningen. Sprider de ord och bilder som redan härskar i samhället. Men det är ett offensivt konserverande som sprider sig över samhället som ringarna på vattnet. Den franske filosofen Pierre Bourdieu ser mediets likriktning och TV-bildens förmåga att skapa "verklighetseffekter" som ett av samtidens största hot mot demokratin. TV återger inte världen, TV skapar vår bild av världen.

I en ny bok med den slätstrukna titeln Om Televisionen ger han på mindre än hundra sidor en bra bild av hur hetsen om tittarna och marknadsandelarna skalar bort allt avvikande och provocerande som erbjuder lite tuggmotstånd.

För att inte bli för komplicerade tar vi den svartvita sammanfattningen av Bourdieus tankar. TV är jämfört med annan kulturproduktion extremt beroende av marknaden. Särskilt de reklamfinansierade kanalerna. TV är en jätteapparat som når alla och behöver ha alla sittande framför sig. Jakten på scoop och sensationer leder till att de flesta media skriver om samma saker. Det gäller att inte hamna på efterkälken och helst hitta en lite egen vinkling på dagens mord eller "affär".

Och med nya möjligheter till tittarundersökningar varje kvart som till och med pekar ut vilken socialgrupp som suttit framför burken, ser ägare och annonsörer omedelbart vad som är succé eller fiasko. Omedelbar framgång eller bråd död är det som gäller.

Tempot blir högt, inga resonemang tillåts breda ut sig och den omstörtande, kritiska tanken försvinner ut bakvägen. Kvar finns en gegga av kulturell fast-food upprapad av föga originella fast-thinkers och så kallade "experter", som bara bekräftar och vidmakthåller det etablerade samhället och dess sanningar.

TV sätter trenderna i medievärlden. Det TV gör följer tidningar och radio. Problemet är dessutom att TV:s kommersialisering även invaderar andra zoner som den "politiska", "vetenskapliga" och "juridiska". Hur kul är det att se experten Herman Lindqvist babbla om Karl den tolfte i rutan och hur bra historievetenskap är det? Hur bra jurist är halvfascisten Brynolf Wendt från pensionärspartiet i TV 4:s Efterlyst?

Bourdieu manar till motstånd mot vardagsrummets tyrann och hoppas att boken ger argument till alla dem som "kämpar för att hindra något som skulle kunna bli ett utmärkt instrument för direkt demokrati förvandlas till ett instrument för symboliskt förtryck".

Nåja, först får vi nog krossa kapitalismen. Men ändå.

LARS JOHANSSON

Pierre Bourdieu. Om Televisionen. Brutus Östlings Bokförlag Symposium 1998.

Schysst samling

Tidningen Brands 100-årsjubiléum firades bland annat med en samlings-CD. Vill man få en överblick över den politiska hardcore-scenen så är det här en schysst samling. CD-n inleds dock med pampig anarkafeministisk kör från Göteborg, som sjunger Till barrikaderna med den text som fanns i D.A. 1/98. Sen följer ett sexminuters ljudcollage av Ates. Det är intressant, men Ates har gjort bättre grejer. Om man sedan bortser från Molly, Chomskysamplande Distorted Blue och Refuseds "Ode to dischord" är det gitarrer som gäller.

Det mesta låter riktigt bra: Burning Kitchen, Candysuck, Monster (Sveriges bästa liveband?)... Argast är Confirmed Kill, tyngst är Separation, mest Ozzyvarning på Sailorman, coolast Serial Cynic, proggigast Operation… I sammanfattning: Ett bra köp.

Beställ från Brand, Box 150 15, 104 65 Stockholm.

HENRIK ALM

Brand. 100 år av frihetlig socialism.

Katrineholmsklister

Adhesive heter ett gäng killar från Katrineholm med en förkärlek till kameler (!) och spelar punk tillsammans. Trots detta verkar de rätt så normala – något vilket jag tycker är uppfriskande i en sub-kultur befolkad av nitar, piercing och färgade hår! Adhesive har nyligen släppt sin andra skiva, "From left to right" med 13 nya spår och en Billy Bragg-cover. Skivan är proppfull med ett glatt positivt stuk som påminner om gammal Meat Puppets eller rättare sagt: Bad Religion. Amerikanskt alltså. Jag gillar musiken, men vi lever för politiken, eller hur? "From left to right" kan faktiskt möta de politiska krav som jag ställer på en skiva om den ska spelas på en fest hos mig (red: kurt har aldrig fester hos sig!).

Skivan innehåller lättare politiska texter som varvas med ibland lite väl mycket ångestfyllda alster om ensamheten i ett alltför känslokallt samhälle. Men sådant ska finnas i amerikansk (eller är det k-holmsk?) punk.

"Punk is a bunch of kids with funny haircuts" är en personlig favorit med en text som angriper de alltför påtagliga opolitiska "turisterna" inom den sub-kulturella anarko-punkmiljön. Men skivans politiska och musikaliska mästerverk är utan tvekan låten "silence itself is a form of oppression". I ett och samma slag kritserar Adhesive statens omänskliga flyktingpoltik, medelklassen tysta medgivande och sedan raljerar de mot fascism i alla dess former. En riktig krossa-Schengenhöjdare!

Musiken är tung men melodiös och texterna har sina mycket ljusa stunder vilket ger motvikt till faktumet att From left to rights 25 minuters speltid känns alldeles för

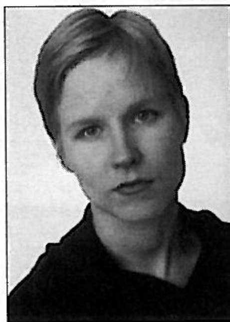
Stödstrumpornas uppgång och fall

Efter den borgerliga valsegern 1991 ruttnade många på att kvinnorepresentationen i riksdagen för första gången på många år minskade. Och inte nog med det, de framgångar som kvinnorörelsen uppnått under 70-talet började trängas tillbaka i högeroffensiven. Boken Backlash, av den amerikanska feministen Susan Faludi, beskrev den utvecklingen för USA:s del. Så vad göra?

De kända feministerna Maria-Pia Boethius, Agneta Stark, Ebba-Witt Brattström med flera drog igång ett nätverk kallat Stödstrumporna, för att på olika sätt försöka se till att bryta utvecklingen. De spred sina tentaklar in på tidningsredaktioner, på universiteten, och in i offentliga myndigheter. Relativt snart fick de stora rubriker för att de antytt att de skulle bilda en kvinnolista inför det kommande valet – om inte partierna tog sitt ansvar och införde "varannan damernas" på vallistorna.

I Petra Ulmanens nyutkomna bok "(s)veket mot kvinnorna och hur högern stal feminismen" handlar första halvan om Stödstrumpornas historia. Det kommer fram att de ledande Stödstrumporna egentligen aldrig ville göra någon kvinnolista eller för den delen skapa en öppen demokratisk organisation, utan använde detta bara som ett hot mot de övriga partierna.

Ulmanen kritiserar detta. Stödstrumporna fick starkt stöd i opinionsundersökningar och av kvinnor som hörde av sig till dem, men det stödet kunde aldrig ta ett konkret uttryck. De bildade ingen organisation, och deras supporters kunde inte i slutändan inte ens rösta på dem. Ulmanen tycker att Stödstrumporna handskades alldeles för lättvindigt med denna fråga.

Petra Ulmanen.

Efter valet köptes strumporna upp av den nya socialdemokratiska regeringen, som utlovade kraftiga åtgärder mot ojämlikheten. Flera strumpor satte sig i de "kändisråd" som skulle understödja regeringens jämställdhetsarbete. Och plötsligt saknades fria debattörer som tryckte på regeringen att verkligen genomföra sina mål.

Stödstrumporna fick en ända med förskräckelse i den så kallade Sahlin-affären, när jämställdhetsministern och den tilltänkte statsministern Mona Sahlin fick avgå efter kontokortslarv. Ulmanen antyder att hela affären kanske hade sin grund i ett motstånd mot att den nyväckta feministen Sahlin skulle bli statsminister. Åtminstone ryckte de ledande Stödstrumporna ut till hennes försvar, i ett upprop i dagstidningarna som löd "Vi har också gjort det någon gång (satt arbete och barnen framför någon räkning)". Givetvis retade detta gallfeber på många människor. Miljoner människor i det här landet har inte råd att låta någon räkning förfalla, och har inte möjlighet att slarva med något kontokort eftersom det inte har något. Det var inte konstigt att Stödstrumporna, ännu mer än tidigare, drog på sig beteckningar som "medelklassfeminister".

Detta blev Stödstrumpornas fall, och de öppnade garden för mycket otrevliga påhopp från vänner av den patriarkala ordningen. Men även feminister tog skeden ur munnen och kritiserade dem, "för att rädda kvinnorörelsens anseende", som Ulmanen skriver. I den pressade situation som bland annat Maria-Pia Boethius befann sig i, gjorde hon utfall även mot dessa feminister som anklagades för att vara en del av "bakslaget".

Ulmanens kritiska genomgång av Stödstrumpornas uppgång och fall är mycket intressant. Men tyvärr räcker inte hennes kritik ända fram. Visst var det synd att regeringens jämställdhetsarbete idag närmast är avblåst, visst var det fel av feminister att sätta sig i regeringens knä eller försvara sin kompis i regeringen. Men de lyckades ändå – om än med en tvivelaktig strategi – att höja kvinnorepresentationen i riksdagen till 45 procent – högst i världen. Men, ärligt talat – vad har det inneburit i praktiken?

Nedskärningspolitiken har fortsatt, både före och efter Sahlins fall. Inkomstklyftorna ökar fortfarande. Arbetslösheten är fortfarande skrämmande hög. Allt detta drabbar kvinnor i hög utsträckning. Vi har fortfarande lagar som diskriminerar kvinnor. Pornografin ökar. Kvinnomisshandlare och våldtäktsmän kommer fortfarande lindrigt undan i det svenska rättssystemet.

Det Petra Ulmanen inte förstår är att Stödstrumpornas hela projekt var feltänkt. Samhället förändras inte av riksdagen får fler kvinnor, det vet vi nu med ännu större säkerhet än för fyra år sedan. Riksdagsledamöterna har mycket liten möjlighet att påverka samhällsutvecklingen. De sitter i knät på marknaden och kapitalägarna. Men de sitter också, trots allt, i knät på medborgarna. Och det är bara starka organiserade opinioner som kan få dem att fatta radikala beslut. Givetvis borde Stödstrumporna ha satsat på att kanalisera den starka opinionen i konkret politiskt arbete, i stället för att få riksdagspartierna att införa varvade listor.

Och när Stödstrumporna föll och stora delar av kvinnorörelsen splittrades eller tystades, så lämnade de fritt spelrum för en ny sorts "feminism". Högern började breda ut sin syn på jämställdshet i den offentliga debatten. Om det handlar den andra halvan av Ulmanens bok, men det får ni läsa om själva.

HENRIK ALM

Petra Ulmanen. (s)veket mot kvinnorörelsen och hur högern stal feminismen. Atlas 1998.

---

korta. Ändå är skivan den perfekta soundtacken till din nästa fest! Därför får Adhesive dem gamla klassikern; fyra nedbrända Riksdagshus av fem möjliga!

KURT SVENSSON

Adhesive, From left to right, Birdnest 1998

Arbetarrörelsens auktoritära arv

Olle Sahlström heter en lite annorlunda LO-gubbe. Han han ett förflutet inom 70-talsvänstern – inte sossarna – och han har idéer om en mer frihetlig och antiauktoritär arbetarrörelse – inte bara centraliserad materiell välfärdsförbättring genom samförstånd med regeringar och kapital. Ändå får Olle vara LO-ombudsman, men inte på någon tung facklig post, utan inom den mer visionära gruppen LO Idédebatt.

Nu har han också skrivit en bok, "Den röde patriarken. En essä om arbetarrörelsens auktoritära tradition". Den är en ibland spänstig och insiktsfull berättelse, ibland alldeles onödigt flummig och vag. Han brottar med frågor om *hur* och *varför* arbetarrörelsen (läs den socialdemokratiska) nån gång under 1900-talets första århundraden förvandlades från en frihetslängtande, kämpande och demokratisk rörelse (nåja) till en auktoritär maktorganisation där kompetens och effektivitet sattes i högsätet.

Här finns även i någon mån avsnitt som drabbar den frihetligt socialistiska traditionen. Men huvuddragen i Olles kritik fattade redan SAC:s grundare 1910. Därför är det rätt märkligt att som frihetlig socialist läsa hans bok. Han efterlyser en frihetlig, antiauktoritär socialism. Men han tittar inte åt det mest naturliga hållet – mot den frihetligt socialistiska traditionen.

Jag tror inte att det beror på okunskap eller ointresse. Jag tror att det beror på att Olle är LO-ombudsman. För att accepteras i den auktoritära miljön – precis föremålet för kritiken i boken – får man inte avvika med blicken. Kanske flumma till det lite, men inte börja rikta blickarna mot andra traditioner än den egna. Just genom att inte göra det faller Olle Sahlström offer för precis det han är ute för att kritisera.

HENRIK ALM

Olle Sahlström. Den röde patriarken. Atlas 1998.

Femfärgstryck

Direkt Aktion har en läsekrets av något sådär över 2000 personer. En ganska exklusiv grupp med speciella gemensamma intressen. I ett motsats förhållande till D.A. finns tidningen Connoisseur, också den med en exklusiv grupp människor som läsekrets. För att prenumerera på D.A. måste man betala 80 kronor per år. För att få Connoisseur måste man tjäna minst 750 000 per år eller ha en förmögenhet på 5 000 000. Alltså Connoisseur är dom svenska rikemännens tidning par excellanse.

Det går inte att köpa Connoisseur på Pressbyrån och om man tjänar endast 749 000 kronor per år är det bara "att jobba på" säger tidningens redaktör (som själv blundar när hon sammanställer tidningen) Maria Magnusson. Magnusson beklagar sig över att Connoisseur endast har 30 000 läsare i Sverige, "Sverige är lite av ett u-land på den här fronten" konstaterar hon! I Connoisseurs första nummer kan "dom" läsa om säkerhetsaspekter med att åka helikopter (inga anarkister kan kidnappa en!), om Sveriges oljeshejk Adolph H. (!) Lundin och Rörstrands porcelain. Riktiga engagerande frågor helt enkelt.

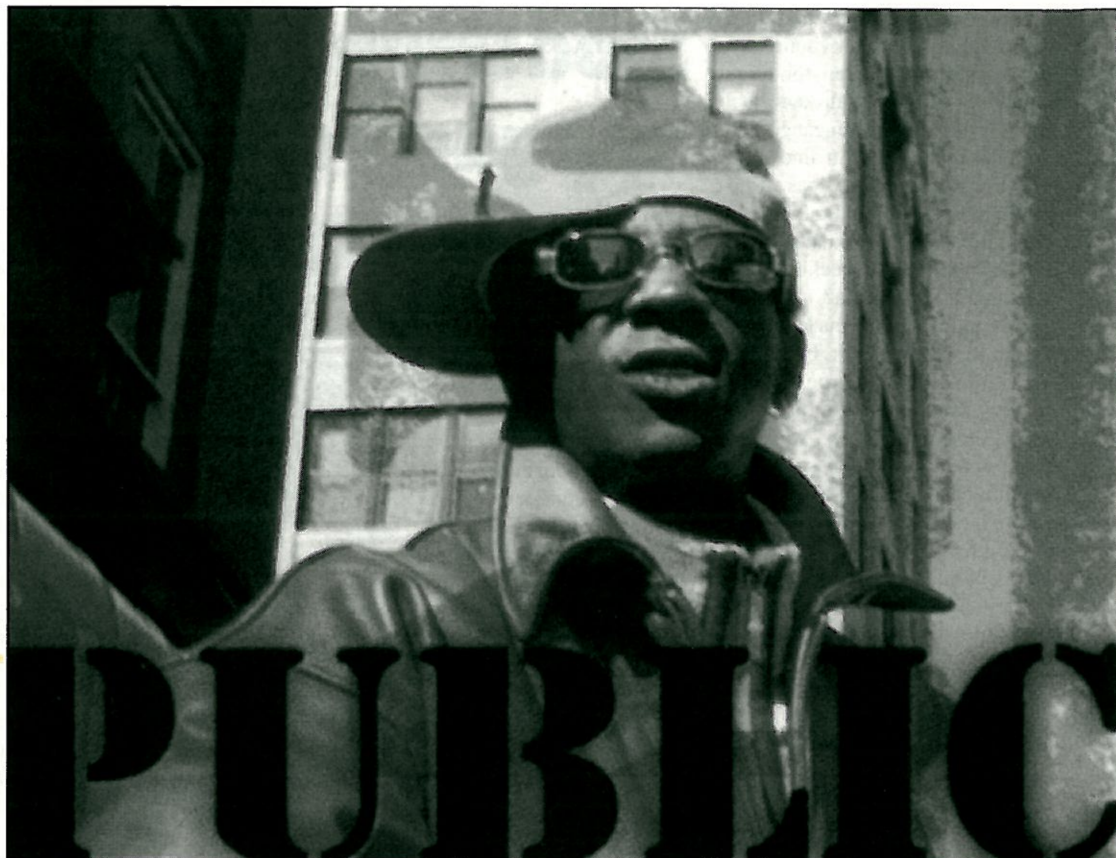
Connoisseur ges ut av I Nisch Media i Nacka och den har enligt Magnusson fått mycket bra respons från sina läsare. Jag antar att de gillar Connoisseurs femfärgstryck. Alltså fyrfärg plus guld. Detta får mig att se rött, svart/rött alltså. Kanske D.A. kan få låna Connoisseurs adressregister och skicka ut lite anarko-hälsningar till dessa rika skitstövlar? Min bedömning: fem brevbomber av 30 000 möjliga.

KURT SVENSSON

Connoisseur. Romansvägen 6. 12 tr. 131 40 Nacka

Den militanta rapgruppen Public Enemy lyfter blicken ovanför gangsterrapparnas vapenfixerade och sexistiska attityder och levererar aggressiv och genuin hiphop som kan få även den blygaste att knyta sin näve.

Efter över tio år i branschen har Svarta pantrarnas arvtagare, med fem stilskapande plattor som alla satt sitt märke i svart musikhistoria, precis släppt en ny skiva, He got game.

PUBLIC ENEMY VREDENS

Sagan om Public Enemy började i rapmusikens huvudstad New York, där Public Enemys frontmän Chuck D och Flavor Flav föddes på Long Island, som Carlton Ridenhour respektive William Drayton. Carlton kom tidigt i kontakt med Afrikas kultur och historia, och medvetenheten har suttit i sedan skolåren. Han och Flavor tillhörde generationen som varit tonåringar under Georg Clintons p-funk istället för pastor Kings dröm, men deras maffiga beats framförs med respekt för de båda.

Började på radion

Som student på Adelphi University träffade Carlton DJ:n Hank Shocklee. Carlton och Hank började jobba ihop på olika projekt, som sound systems och nattklubbar. Aktiva som de var kontaktades de av Bill Stephney, programledare på universitetsradiostationen WBAU, som föreslog dem att börja framträda på radiostationen om och med hiphop. Till sin hjälp fick Hanks bror Keith, William Dreyton (Flavor Flav), Norman Rogers (Terminator X) och Richard Griffin (Proffessor Griff). Det blev snart plats för egna rappnummer, som singeln Public Enemy no. 1 utgiven redan 1984. Efter att Rick Rubin på Def Jam records hade hört dem på radion erbjöd han dem kontrakt – året var nu 1986 och Public Enemy var ett faktum.

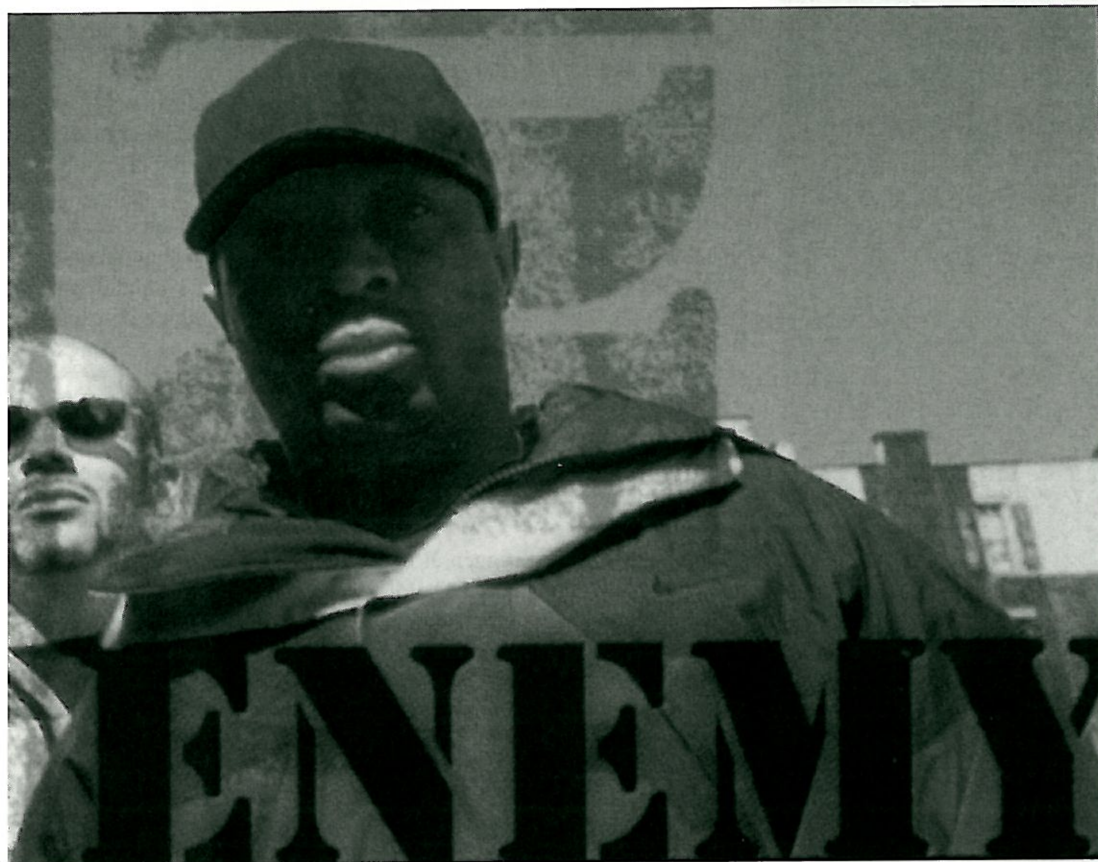
> **Med sin grova röst som gjord för hardcore-rap, är Chuck D "the hard rhymer", förmedlaren av sanningarna**

1987 släpptes deras första skiva, Yo! Bum Rush the Show på Def Jam. Redan med debuten vann Public Enemy den respekt som kommit att följa dem under hela karriären. Men först med klassikern It Takes a Nation of Millions to Hold Us Back från 1988 skissar Public Enemy upp sina definitiva linjer, som istort sett har hållit ända sedan dess.

Gruppens uppsättning är ett kapitel för sig. I förgrunden står duon Chuck D och Flavor Flav, och deras speciella förhållande till varandra i både scenrepertoar och på skiva är mera uttänkt än man kan tro. Med sin grova röst som gjord för hardcore-rap, är Chuck D "the hard rhymer", förmedlaren av sanningarna, vilka han spottar ur sig likt en kulspruta.

Fjolliga dansare

Med en intensitet som för tankarna till Malcolm X på talarstolen, för han den seriösa monologen, till skillnad från Flavor Flav. Med sina tragikomiska upptåg spelar Flavor en clownroll, med stående inlägg som "Yeah, Boyee!" och dylikt (och även med egna nummer), med ofta med en allvarlig underton. Dessutom med en klocka runt halsen, illustrerande att tiden knapp. Duon Chuck D – Flaver Flav är således ingen tillfäl-

PROFETER

lighet. I bakgrunden har vi militärklädda S1W – Security of the First World som står i givakt, utförandes endast korta och snabba dansrörelser. Något fjolligt...

Musik i vårt budskap

In på 90-talet producerade PE de följande åren material som erkänts till rap-musiken huvudverk. Och både "Fear of a Black Planet" och "Accopolypse 91...The Enemy Strikes Back" är exempel på rap när den är som bäst. Vid den här tiden sparkades proffessor Griff (ledaren för S1W) ur gruppen för sina antisemitistiska uttalanden.

Och vad är rap-musik utan dess budskap? PE för en Malcolm X-linje och talar om våldets nödvändighet, inte dess härlighet, vilket skiljer dem från ganstarappen och dess utövare. PE menar liksom Malcolm X att det inte är någon idé att "vända andra kinden till" mot förtryckarna.

Public Enemy för en Malcolm X-linje och talar om våldets nödvändighet, inte dess härlighet, vilket skiljer dem från gansta-rappen

En känga får Snoop Doggy Dogg med anhang i *Give It Up* från 1994 års *Muse Sick-N-Hour Mess Age.* Skivan skulle kunna misstas för en Iron Maiden-platta, men de våldsamma omslagsteckningen har ett budskap – de tre saker som håller det svarta folket i kedjor: Spriten, knarket och lagen. Men det är inte bara det nutida rasistika förtrycket som diskuteras i PE:s låtar, utan även dess förlängda armar, såsom mediamanipulation, alkoholism, narkotika, cencur etc. Så gott som varje spår innehåller en svärm av synpunkter och analyser.

Låter det intressant är det bara att börja samla på sig. Chucks D:s soloplatta The Autobiography of Mistachuck från 1996 bör även räknas med. Public Enemy är inet allt vad de målats upp att vara, så "Don't belive the hype".

LARS AUGUSTSON

Public Enemy håller stilen

Public Enemy har kommit med ett nytt album, 14 år efter att bandet bildades. Den heter He Got Game och är filmmusik till Spike Lee's nya film med samma namn. Skivan börjar med en en stenhård låt med klar filmstämmning och gudfaderstråkar och redan där hörs det att det är en något annorlunda Public Enemy-skiva. De har helt enkelt följt med hiphopen in i det sena 90-talet, men självklart på sitt sätt.

Titelspåret är en soft låt som mer påminner om Arrested Development än den hårda hip hop som Public Enemy brukar spela. Men det är fortfarande lysande och den som inte gillar den mjuka stilen lär också bli nöjd med skivan.

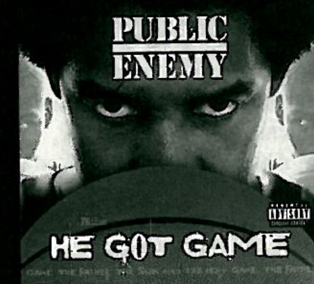
Hur är det på textsidan då, är det fortfarande slagordshiphop för radikaler? Ja, det är lite svårt att uttyda på annat än låtnamn. Vad titlar som Revelation 33 1/3 Revolution, Politics of the Sneaker Pimps egentligen handlar om är ganska svårt att uttyda för en medelmåtta på Brooklynslang.

Tyvärr verkar det dock som om Chuck D o co gått och blivit kristna. Eller vad ska man tro om låtar som What you need is Jesus, och att Chuck D tackar gud snarare än Nation of islam i CD-häftet?

Men trots allt, en jävligt bra skiva!

ANDERS LARSSON

Public Enemy. He got game. Def Jam Records 1998.

HUSVAGN

En sommarnovell av Matilda Köhlmark

Smörmusiken strömmar ur radion och hon tänker att allt skulle vara bättre än det här, vilken annan plats som helst. Hon ligger med huvudet nedåt på britsen i Peters husvagn. Och disken från igår står kvar på det lilla bordet, intorkad.

När hon ligger så kan hon låtsas att hon är död. Magen sjunker in och visar spetsiga revben. Hon håller andan. Låter armarna falla bakåt. Hon är död.

Men då bankar Peter på fönstret ovanför britsen och ropar att hon inte ska ligga och dra sig som nån jävla borgarbracka och hon måste rulla upp på mage och sedan sätta sig. Visa att hon är på gång. Hon har bara ett tunt linne på sig. Peter försvinner från fönstret och snart öppnas dörren. Solen skiner ute.

–Men klä på dig nån gång, säger han och sen stänger han igen. Och hon ser på dörrens stumma yta och en enda tanke finns i hennes huvud. Vilken annan plats som helst.

Så hon reser sig och drar på sig sina jeans, de skulle behöva tvättas men det finns väl ingen tid till det. De ska ju vidare idag.

Hon stänger av radion, öppnar dörren och kliver ut i solen. Husvagnen står i en glänta en bit från vägen. Skogen är tät runtomkring och mörkt grön. Mossa mellan träden. Hon skulle kunna gilla den här platsen. Om hon orkade försöka.

Peter har öppnat bilens motorhuv och hon kan höra honom muttra, nerböjd över den blottade motorn. Hon rynkar pannan, drar ihop hela ansiktet, det stör henne, detta att han rotar i motorn. I bilens hjärta.

– Äh, jag måste till macken och kolla om de har reservdelar. Jävla röta!

Han pratar med henne nu. Ser upp lite kort, rätar på sig och tar en längre titt på henne.

– Men vafan, ta på dig nåt ordentligt! Gå in och diska, jag måste dra. Jag vill att det ska vara snyggt därinne när jag kommer tillbaka.

Och så blir han tyst en stund. Men inte länge.

– Vad du är tyst då. Vad är det med dig? Du är fan aldrig nöjd! Vi ska ju vidare. Det är ju vad du vill, eller hur? Vi ska fortsätta men jag måste fixa motorn först. Gå in och städa nu. Och ta för fan på dig en tröja.

Bakom honom kan hon se vägen, skogsvägen som leder ut till den större, asfalterade, som ska ta dem bort. Dem: han som färdens hjärta, som motorn, hon som tillbehör, reservdel. Nu kommer han närmare och ställer sig framför henne. Hon ser på vägen, inte på honom och det gör honom visst irriterad. Han tar tag i hennes huvud med båda händerna. Tvingar henne att se på honom.

– Sluta vara så jävla grinig! Jag fattar fan inte vad det är med dig, säger han. Ser in i hennes ögon och sen kysser han henne, hårt, och hon kan inte hjälpa att hennes kropp blir stum och sluten som husvagnens dörr. Då skjuter han henne ifrån sig.

– Gå in nu.

Och så vänder han ryggen åt henne och går mot vägen och hon tänker Städa, städa städa, städa åt dig din jävel i din förbannade svinstia. Han vänder sig inte om fast hon ser efter honom och fast bilen gapar åt honom och hjälplöst blottar sitt hjärta. Hon vänder sig mot den där bruna dörren igen och går in. Stänger till mot skogens vilande, tunga grönska. Tittar på disken på bordet. Kastruller, tallrikar, intorkat pulvermos och smulor smulor. Ölburkar. Kladdiga servetter. "Det där tar vi hand om imorgon", hade han sagt. Och skrattat, mjukt, mjukt som mossan. Vi. Vi tar hand om det imorgon. Vi ska ju vidare.

Hon tar korgen, den som de brukar slänga sina kläder i när de ska tvättas, och så ställer hon den vid bordets ena ände. Plockar upp en kastrull. Låter den falla. En tallrik. Den spricker litet, men går inte sönder helt. Hon drar med armen över bordet och knuffar ner allting i korgen. Det slamrar. Ett glas krossas. Hon vill höra mer oväsen. Öppnar skåpen och tar fram alla hans glas, ett efter ett, och slänger dem i korgen. Snart är disken täckt av krossat glas och då plockar hon upp korgen och stöder den mot sin ena höft. Öppnar dörren igen och går ut i skogen. Rakt ut bland alla tysta träden, tills Peters husvagn inte syns längre. Då stannar hon, tömmer korgen. Ut på den mjuka mossan faller tallrikar, kastruller och glasskärvor. Där har du din förbannade disk, tänker hon. Nu har vi diskat. Du och jag.

Och tillbaka igen i husvagnen torkar hon av bordet, plockar upp de kringströdda kläderna och drar på sig en anständig tröja. Stänger skåpdörrarna. Sedan lägger hon sig ner, på britsen. Håller andan. Låtsas att hon är död. Men hjärtat slår bara hårdare i panik över att luften uteblir.

Hon väntar på att ljudet av steg ska avslöja hans återkomst. Och där är de, alldeles för självklara och alldeles för tidiga. Hon hör när han börjar rota i motorn igen. En bildörr smäller till, bilen startas. Stannar. Och sedan stegen som närmar sig. Han öppnar husvagnsdörren och ser på henne.

– Allt klart nu, säger han. Vad fint du har gjort härinne. Bädda sängen också, så kan vi sticka sen.

Han ler till och med. Det har hon visst gjort sig förtjänt av. Så snällt som bara han kan. Så jävla snällt. Han försvinner ut igen och hon kliver upp och slätar till lakanen. Med små, strama handrörelser. Huden i ansiktet känns plötsligt för liten. Som om det är något under den som växer, blåses upp. Hon håller tillbaka det, pressar samman käkarna så att inget otillåtet ska välla ut. Inte nu, tänker hon. Inte än.

Det är så fint nu. Så välstädat. Nu får hon gå och sätta sig i bilen, ja det gör hon, i framsätet bredvid honom. Han ler hela tiden, smeker henne över kinden. Nu ska de vidare, precis som hon vill. Till vilken annan plats som helst.

Vad tycker vi om det här med arbetslöshet egentligen???

Redaktionen ger sin syn på saken.

Att själv kunna bestämma över sin tid, att kunna göra vad man vill och vad man tycker är viktigt – det är ju härligt. Att gå upp tidigt, jobba hela dan och komma hem utpumpad – det är inte fullt lika kul.

Men att vara arbetslös är något annat än att vara fri. Särskilt nu när villkoren för a-kassa har försvårats, det är lättare att bli utförsäkrad, ersättningen sänkts och det blir allt fler som får leva på KAS eller socialbidrag. Och efter ett tag blir det kanske svårare att fylla dagarna med vettiga aktiviteter.

För det är ju så att vi lever i ett kapitalistiskt samhälle. Och som det står i SUF:s principförklaring, tredje punkten: "Den avgörande motsättningen under det kapitalistiska systemet står mellan den klass som äger produktionsmedlen och den klass som utför arbetet samt utgör arbetskraftsreserven, arbetarklassen. Denna motsättning leder till klasskamp".

Med andra ord: Den avgörande motsättningen står mellan kapital och arbete. Det innebär att det faktiskt är ganska svårt att försvara arbetarklassens intressen om man inte har ett arbete – är arbetslös. Och det här gäller inte bara på ett individuellt plan. I ett samhälle med hög arbetslöshet drabbas hela arbetarklassen – både de som har arbete, och de som utgör arbetskraftsreserven, eller med Marx' ord, reservarmén av arbetslösa.

Reservarmé av arbetslösa

Det här är rätt grundläggande, kapitalismen har mer eller mindre konstant hållit sig med en reservarmé. Det var bara under några få årtionden, från 50- till 80-talet i Sverige, från 50- till 70-talet i de flesta andra industriländer, som arbetslösheten mer eller mindre försvann.

Vad är då denna reservarméns funktion?

I korthet: Den pressar ner arbetarnas löner och pressar upp företagens profiter.

I det kapitalistiska systemet är arbetsmarknaden bara en marknad som vilken som helst, åtminstone i teorin. Det innebär att priset på arbetet (din lön) bestäms av tillgång och efterfrågan. Finns det mycket arbete att köpa, sjunker priset/lönen. Är det ont om arbete till salu, stiger priset. Reservarméns funktion är följaktligen att se till att det finns en god tillgång på arbetskraft. På så sätt behöver inte arbetsköparna betala så mycket för arbetet, för om en kräver högre lön står tio i kö att göra jobbet i stället.

Men kampen mellan arbete och kapital gäller inte bara lönen. Den gäller också arbetsförhållanden, arbetstider, meningsfullhet, makt och ansvar. Och principen är densamma här: Är tillgången på arbete hög, är det svårt för arbetarna att driva igenom sina krav. Ställer du för höga krav, får du kicken. Arbetarnas förhandlingsposition är i så fall svag – vi har helt enkelt svårt att sätta någon makt bakom våra krav, för vi är ersättliga.

Strejkvapnet centralt

I själva verket är det förstås skitsnack att arbetsmarknaden är som vilken marknad som helst. Det är ju på arbetsmarknaden som själva livsvillkoren för de allra flesta bestäms. Lönen är inte bara priset på arbetskraft, det är också det som avgör hur man bor, vilka kläder man har råd med, om man har råd att åka på semester, vilket och hur mycket käk man kan köpa...

Det är det som är så perverst med kapitalismen. Hela folkets levnadsstandard bestäms av utbud och efterfrågan på en marknad. Men det är också det som gör just arbetsmarknaden så central och viktig. Det var därför arbetarna bildade fackföreningar. För att organisera sig och kollektivt försöka sätta marknadsmekanismen ur spel. Det var därför strejken uppfanns. Om ni inte betalar oss mer i lön, så bojkottar vi er. Vi lägger ner arbetet helt enkelt. Och då får ni inte era profiter.

Strejkvapnet är viktigt i hela arbetarrörelsen, men särskilt central hos syndikalister, eftersom vi tror att hela kapitalismen skulle kunna störtas om bara alla arbetare, över hela världen, gick ut i den stora generalstrejken.

Men för att kunna strejka behöver vi ha jobb. Är vi arbetslösa, är vi därför också berövade vår främsta källa till makt i det kapitalistiska systemet.

Borgarna säger att arbetsmarknaden är som vilken marknad som helst. Det är som en rävsax. Lönen bestämmer tillgång och efterfrågan. Om arbetarna kräver för mycket i lön, alltså höjer priset på arbetskraften, så minskar efterfrågan. Det är alltså vårt "fel" att folk blir arbetslösa. Vi ville ju ha en värdig inkomst...

Det finns för lite jobb

Så där går de på. De hävdar att arbetslösheten beror på att arbetarna kräver för mycket i lön, och på att ersättningen till de arbetslösa är för hög. På en "vanlig" marknad får man ju inte betalt för något man inte säljer. Därför borde a-kassa och socialbidrag i princip tas bort, eller åtminstone sänkas kraftigt, annars kommer de arbetslösa inte att vilja sälja sin arbetskraft. De får ju lön ändå. Det är de som är den ideologiska motiveringen till dagens hets mot arbetslösa.

Men de har ju så fel. De motbevisas till exempel av: 1990 var ersättningsnivån i a-kassan 90 procent, och arbetslösheten bara ett par procent. Några år senare var ersättningsnivån i a-kassan bara 75 procent, men arbetslösheten runt 12 procent. Alltså är folk inte arbetslösa för att de får för mycket i bidrag.

Ett annat populärt argument är att arbetslösheten beror på att arbetsmarknaden är "stel" och har "strukturella fel". Folk är för lite flexibla, det finns för mycket krångliga regler och så vidare. Vad som brukar avses med sådana formuleringar är arbetsrätten, det vill säga de lagar som ger arbetarna vissa grundläggande rättigheter, som turordningsregler, MBL, LAS och så vidare (vi går inte närmare in på det här).

Men även där motbevisas borgarna av undersökningar, som säger att arbetslösheten inte beror på trögheter, stelheter eller strukturfel – utan på grund av att det finns för lite jobb. Jobben skulle inte bli fler bara för att arbetarnas rättigheter blev ännu sämre.

Det är några exempel på hur kapitalet försöker attackera hela arbetarklassen genom att attackera arbetslösheten. Det finns fler exempel på hur arbetslösheten drabbar så väl de arbetslösa som de arbetande.

Under stora delar av 70- och 80-talen var det ont om arbetskraft i Sverige. Värst var det i industrin. Trots att det var ganska bra betalt, ville ungdomarna inte slita vid löpande bandet. Då började industrin tala om "det goda arbetet", en rad experiment genomfördes för att göra industrijobben mer attraktiva genom mer varierande arbetsuppgifter och mer ansvar och inflytande över produktionen. Längst gick Volvo i sina fabriker i Kalmar och Uddevalla.

Men så kom lågkonjunkturen och massarbetslösheten i början av 90-talet, och de enda fabriker Volvo la ner var de i – Kalmar och Uddevalla. Lågkonjunkturen gick snabbt över, men arbetslösheten består, och alla experiment för att förbättra arbetsmiljön har ersatts med hårda rationaliseringar, "flexibla" arbetstider och ökad intensitet i arbetet.

Ökar vår makt

Så även vi som frihetliga socialister har en skyldighet att bekämpa arbetslösheten. Att ställa krav på arbetsdelning genom förkortade arbetstider och satsningar på meningsfulla jobb. Inte för att vi tycker att det är så kul att jobba. Inte för att de arbetslösa är "lata", eller riskerar att "förslappas".

Utan för att det är det bästa sättet att öka arbetarklassens förhandlingsmakt i ett kapitalistiskt samhälle. ★

Intresserad av SUF?

Kontakta Samordningsgruppen eller din närmaste lokalklubb!

SUF:s Samordningsgrupp
Box 633, 801 27 Gävle. Tel: 026-65 34 23
suf_sog@hotmail.com

SUF:s Internationella Kommitté
ik_suf@hotmail.com
(Kontaktas annars via SUF-Malmö)

SUF-Luleå
Box 11078, 976 27 Luleå.
suf_lule@hotmail.com
http://www.members.tripod.com/~suf_lule

SUF-Umeå
c/o Umeå LS, Fabriksgatan 1, 903 31 Umeå.
Tel: 090-77 21 00.
suf_ume@hotmail.com

Ljusdals Unga Syndikalister (LUS)
c/o Ljusdals LS, Box 176, 827 00 Ljusdal.
ljusdals_ungsyndikalister@usa.net
http://www.geocities.com/capitolhill/lobby/5204

Falu Ungsyndikalistiska Klubb (FUSK)
c/o Falu-Korsnäs LS, Trotzgatan 32-34D,
791 71 Falun. Tel: 023-26 354
fusk@motkraft.net
http://www.motkraft.net/fusk

Anarkosyndikalistisk Ungdom (ASU)
Box 633, 801 27 Gävle. Minicall: 0740-18 39 71
asu_gavle@hotmail.com
http://members.tripod.com/~asu-gavle

SUF-Uppsala
c/o Uppsala LS, Sysslomansgatan 13,
753 11 Uppsala. Tel: 018-69 46 89

Syndikalistisk Ungdom Roslagen (SUR)
Box 406, 762 43 Norrtälje
suf_roslagen@hotmail.com
http://www.geocities.com/SunsetStrip/Palladium/4984/sur

Fria Radikaler i Karlstad (FRIK)
c/o Karlstads LS, Brogatan 14, 654 60 Karlstad
Tel: 054-21 64 90
fria_radikaler@hotmail.com
http://come.to/fria_radikaler

SUF-Arvika
c/o Arvika LS, Kyrkogatan 40A, 671 31 Arvika.
Tel: 0570-103 07
suf_arvika@hotmail.com
http://www.sufarvika.base.org

Revolutionära Unga Syndikalister (RUS)
c/o Västerås LS, Norra Ringvägen 28,
722 15 Västerås. Tel: 021-13 26 87
suf_aros@hotmail.com
http://www.geocities.com/capitolhill/lobby/2722

SUF-Enköping
c/o Enköpings LS, Tullgatan 7B, 745 35 Enköping.
Tel: 0171-298 00.
suf_enköping@hotmail.com

SUF-Eskilstuna
Box 12022, 630 12 Eskilstuna
sufeskilstuna@hotmail.com
http://www.geocities.com/Hotsprings/4433

SUF-Stockholm
c/o Stockholms LS, Bergsundsgatan 10 nb, 117 37
Stockholm. Tel: 08-658 62 69
suf.sthlm@usa.net
http://www.geocities.com/CapitolHill/4811

SUF-Botkyrka/Skärholmen
c/o Botkyrka LS, Box 113, 145 01 Norsborg.

SUF-Katrineholm
Box 73, 641 21 Katrineholm.
suf.k-holm@antisocial.com
http://crosswinds.net/stockholm/~blacknight/suf/

Syndikalistisk Ungdom Gotland(SUG)
c/o Gotlands LS, Signalgatan 13D, 621 47 Visby.
Tel: 0498-21 31 83
sug@swipnet.se

SUF-Linköping
c/o Linköpings LS, Box 547, 581 07 Linköping
suf_lkpg@hotmail.com
http://surf.to/suf-linkoping

SUF-Göteborg
c/o Syndikalistiskt Forum, Heurlins Plats 15, 413
01 Göteborg. Tel: 031-711 23 04.
suf_gbg@hotmail.com
http://www.angelfire.com/sc/sufgbg

SUF-Uddevalla
suf_uddevalla@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Trollhättan
suf_thn@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

Borås Ungsyndikalister (BUS)
Box 242, 503 09 Borås

SUF-Alingsås
suf_alingsas@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

Halmstads FASA av SUF
c/o Sundance, Klammerdammsgatan 5, 302 42
Halmstad.
suf_hstd@hotmail.com
http://www.geocities.com/CapitolHill/5208

SUF-Jönköping
c/o Jönköpings LS, Box 190, 551 13 Jönköping.
Tel: 036-12 62 36

Oskarshamns Anarkosyndikalister (OAS)
Box 4011, 572 91 Oskarshamn.
ohamns-anarkosynd@hotmail.com
http://www.come.to/oas

SUF-Västervik
suf_vvik@yahoo.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

Kalmar Autonoma - SUF
Box 229, 391 22 Kalmar.
ka-suf@usa.net
http://home2.swipnet.se/^w-28490/

SUF-Karlskrona/Björkholmen
Hantverkargatan 29B, 371 30 Karlskrona.
suf_kna@hotmail.com
http://home4.swipnet.se/~w-.49941

SUF-Helsingborg
suf_hbg@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

Hässleholms Ungsyndikalister (HUS)
Box 2027, 281 02 Hässleholm. Minicall: 0740-41
14 19.
hlm_us@hotmail.com

SUF-Lund
Box 951, 220 09 Lund.
suf_lund@hotmail.com
http://www.members.tripod.com/^suf_lund

SUF-Malmö
c/o Malmö LS, Box 17575, 200 10 Malmö. Tel:
040-12 61 78
suf_malmoe@hotmail.com

SUF-Trelleborg
suf_trelleborg@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

På dessa orter finns det kontaktadresser:

SUF-Östersund
(Kontaktas via Samordningsgruppen)

SUF-Färnebo
Box 23, 810 20 Österfärnebo.
a_worldwide@hotmail.com

SUF-Strömstad
(Kontaktas via Samordningsgruppen)

SUF-Växjö
(Kontaktas via Samordningsgruppen)

Skolkamp nu!

1997 gav SUF-Stockholm ut en pamflett om skolans ruttna värld och vad vi kan göra för att förändra den. Häftet hade rykande åtgång så nu har SUF:s samordningsgrupp tryckt upp en ny upplaga. Beställ från SOG, Box 633, 801 27 Gävle. Bifoga 2 frimärken.

Din rätt på sommarjobbet

Det viktigaste du behöver tänka på för att inte arbetsköparen ska kunna utnyttja dig finns samlat i ett flygblad från SAC-Syndikalisterna. Beställ ett ex till dig själv eller varför inte en bunt att dela ut i samband med bokbord etc. SAC har också tagit fram snygga affischer på samma tema. Om du tillhör dem som inte har nåt sommarjobb, kan du ju beställa en bunt och affischera ner hela stan på de sköna aktivist-sommarnätterna. Beställ genast från SAC, Box 6507, 113 83 Stockholm.

Prenumerera på Direkt Aktion!

Prenumerera på Direkt Aktion, nu! En sex-nummersprenumeration kostar 80 kr. Eller varför inte en stödprenumeration för 150 kr? Använd talongen nedan, eller sätt in stålarna direkt på Kulturföreningen Direkt Aktions Postgiro 64 99 67 - 7

- ☐ Jag vill prenumerera på D.A. 6 nr 80 kr.
- ☐ Jag vill stödprenumerera för 6 nr 150 kr.
- ☐ Jag vill beställa följande gamla nr ....
  för 15 kr st. inkl. porto.
- ☐ Jag vill ha D.A. nr 1-9 för 75 kr inkl. porto

NAMN _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

c/o _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

GATA _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

ADRESS _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

TELEFON _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

PLATS FÖR PORTO

DIREKT AKTION
BOX 6507
113 83 STOCKHOLM